

Fra LaRouche-bevægelsen 2. oktober 2014: Saml kræfterne på Jorden, som Kepler gjorde det for Solsystemet

Onsdag, den 1. oktober 2014 – I en række erklæringer den 30. september, efter at dommer Thomas Griesa fra New York på absurd vis havde afsagt dom over den argentinske nation for at vise foragt for retten (hans ret), kom Argentinas præsident Cristina Fernandez med spiddende fordømmelser af Obamaregeringen, dens allierede gribbefonde og disses lokale samarbejdspartnere i Argentina, for forsøg på at destabilisere eller vælte hendes regering. Hun spurgte, med hvilken ret en amerikansk domstol kan intervenere i Argentinas forfatningssystem, som er direkte modelleret efter det amerikanske, og diktere, hvad landets Kongres må og ikke må?

»Fremragende«, sagde Lyndon LaRouche. »Vi bør udbrede dette internationalt.«

Præsident Fernandez advarede, med rette, om, at disse imperiekræfter endda kunne gå så langt som til at arrestere eller myrde hende.

»Hvis de vil skabe et permanent, blodigt spørgsmål, er det sådan, de kan gøre det«, lød LaRouches respons. »Det er sådan, de vil tabe kampen. De vil gå ned; det kan ikke stoppes. Dommerne og de, som er involveret, vil blive hårdt straffet, fordi de begår en forbrydelse, et bedrageri. Og den kendsgerning, at de begår bedrageri i den amerikanske regerings navn, gør det ikke til et mindre bedrageri. Disse fjolser begår stadig denne løgn, dette bedrageri. Selve den

påstand, at disse dommere skulle have nogen jurisdiktion [i denne sag], er i sig selv et bedrageri. Det ene bedrageri, som tager det næste med sig. Og det værste ved disse dommere er, at de er 'uspiselige'. Man ville ikke ønske at 'spise' dem, selv om de var 'spiselige'!«

På en anden, relateret front er det blevet meget klart, at Obamas kampagne med luftkrig »mod ISIS« er fuldstændig mislykket. ISIS har igen jaget den irakiske hær på flugt vest for Bagdad to gange i den forløbne uge, på trods af bombningen, og står for at indtage den vigtige by Kobane i Syrien på grænsen til Tyrkiet, med tyrkisk meddelagtighed, på trods af, at de amerikanske og britiske bombetogter har sigte på angriberne. Nogle af årsagerne er helt åbenbare, andre mindre åbenbare, men denne skarpe fiasko, som kun vil blive værre, viser atter engang, at Bagdad ikke kan forsvares under den aktuelle politik, som seniorveteran-efterretningsmanden Pat Lang antydede på sin webside i dag.

»Dette flytter konflikten meget tæt på Rusland; det er implikationen heraf«, sagde LaRouche.

Og dernæst:

»Dette er Obama, uanset forklædningen«, fortsatte LaRouche. »Han er den, der har udtænkt det; han har ansvaret, uanset det lyssky dække, denne gang. Dette er hans plan; han var specifik, ligesom hans udenrigsminister. Takket være Obama er der INGEN effektiv styrke imod ISIS.«

Idet han gik over til et bredere fokus, sagde LaRouche,

»At bringe de nødvendige kræfter sammen her på Jorden, som Kepler gjorde det for Solsystemet: det er den nødvendige politik; det må den være. For USA er ingenting værd, hvis vi ikke gør dette.«

»Det må gøres. Et skridt ud fra ærligt mod af denne art fra USA – for hvis man ikke på et tidspunkt går op imod det, som

er deciderede skurkestreger, hvor meget ære har vi så tilbage?»

»Vi må leve op til denne udfordring. Vi må imødegå den på en passende måde. Hvilket i virkeligheden vil sige: på en effektiv måde. Ikke på en skødesløs måde: at gøre sagen klar, punkt for punkt, og fordømme fiaskoerne og fejltagelserne punkt for punkt; og sørge for, at det holder.«

»Det, som [den indiske premierminister] Modi gjorde på Manhattan, er en stor præstation for hele menneskeheden. Der er ingen, der retmæssigt kan klandre ham for dette«, insisterede LaRouche.

Helga Zepp-LaRouches tale på konferencen Ét bælte, én Vej i Beijing, den 5. september

Den Nye Silkevej betyder et skift, væk fra nationers og grupper af nationers geopolitiske interesser, og fokuserer på menneskehedens fælles interesser. Det sætter fokus på spørgsmålet om, ikke, hvad der er min fordel i dette eller hint område, men derimod, hvor vil menneskeheden være om 100 år fra i dag, eller endda om 10.000 år fra i dag? Den Nye

Silkevej vil blive til en Verdenslandbro, som vil forene og forbinde alle nationer og kulturer til ét, en menneskehed. Det vil, som præsident Xi Jinping sagde, inkludere hele menneskeheden og vil frembringe menneskehedens sande identitet som universets kreative art.

Den Nye Silkevej, som den blev præsenteret af Xi Jinping for et år siden, og som den har udviklet et momentum gennem BRIKS-topmødet i juli måned i Brasilien, efterfulgt af topmødet mellem BRIKS og statsoverhovederne fra de sydamerikanske lande den næste dag, har allerede forandret verden. Som et resultat af denne Nye Silkevejs-dynamik er der indgået aftaler om flere store projekter i hele verden, for eksempel den anden Panamakanal igennem Nicaragua, en transkontinental jernbane fra Brasilien til Peru, og flere aftaler om samarbejde om atomkraft mellem forskellige nationer.

Der er en pludselig eksplosion af optimisme, hvor lande vover at hævde deres suverænitet og begynde at virkeliggøre projekter, som har ligget på hylden i årtier, men som har været modvirket som følge af de betingelser, som de internationale finansinstitutioner har stillet. Denne eksplosion kommer selv fra lande, som endnu ikke formelt er en del af BRIKS eller Silkevejen, som f.eks. Egypten, som har indledt et spektakulært program med national, økonomisk opbygning, eller Argentina, som modigt har modstået et forsøg på angreb fra gribbefondenes side.

Der er en ny, kulturelt set totalt optimistisk opfattelse af egen identitet hos en større del af menneskeheden, baseret på idéen om menneskeheden som den eneste kendte, kreative art, en art, som kan tænke og gøre ting, den aldrig før har gjort. Der er også begyndelsen til en ny finansiel arkitektur, såsom den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, den Nye Udviklingsbank, samt tilhørende valutareservefonde for at forsvare lande imod spekulative angreb. Kinesiske eksperter

understreger, at disse nye banker ikke skal erstatte IMF, Verdensbanken eller den Asiatiske Udviklingsbank, men at de er et supplement til disse.

Hvis perspektivet om Den nye Silkevej skal lykkes, må flere udfordringer og lektioner fra de seneste 23 år behandles. Da Sovjetunionen gik i opløsning i 1991, og Jerntæppet mellem Øst og Vest faldt, foreslog Schiller Instituttet Den eurasiske Landbro som idéen om at forbinde Europas befolknings- og industricentre med Asiens gennem udviklingskorridorer, programmet for Den eurasiske Landbro/Den nye Silkevej. Vi foreslog dette program, som faktisk var tænkt at skulle være en fredsorden for det 21. århundrede, til flere regeringer i Eurasien. Men ulykkeligvis besluttede USA's og Storbritanniens regering at gå ind for udvidelsen af NATO, som kulminerer i den aktuelle krise med Rusland over Ukraine.

Men så, i 1996, arrangerede den kinesiske regering en meget stor konference i Beijing med titlen, »Den eurasiske Landbro og udviklingen af områderne langs med Den eurasiske Landbro«, med deltagelse af 34 lande, og jeg var en af talerne ved denne konference. Kina erklærede på dette tidspunkt Den eurasiske Landbro som sit strategiske, langfristede perspektiv frem til år 2010, men i stedet for at gå frem ad denne vej, kom forskellige kriser i vejen: Der var Asien-krisen i 1997, for en stor dels vedkommende resultatet af spekulative angreb fra folk som George Soros, og som forårsagede flere asiatiske valutaers sammenbrud. Som en konsekvens var der den russiske GK0-statsbankerot (GK0: russiske kortfristede statsobligationer), såvel som også krisen med LTCM, Long Term Capital Management, i 1998, som midlertidigt blokerede for Silkevejspolitikken.

I 2007 begyndte den globale finanskrisen for alvor med nedsmeltningen af det amerikanske, sekundære ejendomsmarked, og dernæst sammenbruddet af Lehman Brothers og AIG i september 2008. Nu er den transatlantiske finanssektor håbløst bankerot og står over for en ny nedsmeltning, som er meget værre end

den i 2008. Kendsgerningen er, at for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er håbløst bankerot. Som topinsidere privat hævder, så er elefanten i værelset den moralske fare; regeringens bail-out (redningspakker) transformerede simpelt hen privat spillegæld til offentlig statsgæld og opmuntrede til dårlig opførsel fra bankernes side og gjorde således alt, for at gøre en fremtidig krise mere sandsynlig og mere alvorlig.

Dette førte til en markant opgivelse af sund og fornuftig bankpraksis. Tidligere ville centralbanker ikke have stillet penge til rådighed for bailouts. Hvis banker ikke kunne inddrive deres lån, måtte de afskrive dem. Nu er skellet mellem forventede og uventede tab forsvundet, banker holder fast i deres dårlige lån, og, hvad værre er, de fortsætter med at handle med dem! Man bekymrer sig ikke om de fremtidige konsekvenser af denne praksis, undtagen forventningen om, at indkomsterne fra handelen fortsat vil vokse.

Under normale omstændigheder ville man sælge dårlige papirer til et reduceret beløb, eller, hvis de bevares i regnskabet, ville de blive regnet for et passiv for banken. Alt dette blev tilsløret af de såkaldte instrumenter fra værktøjsskassen, som førte til massive bailouts og kvantitative lempelser fra Federal Reserve, og nu selv Den europæiske Centralbank (ECB), som sænkede deres rentesats, til den i dag er næsten nul, for at gøre det samme. Og som et resultat heraf er boblen vokset, og for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er vokset med 40 %, og de har flere tvivlsomme aktiver i deres portefølje, eksponeringsrisikoen vokser, og de foregiver alle sammen ikke at se det.

Eksperter i institutionerne, som vicepræsidenten for det amerikanske FDIC (Statens Indskudsgarantifond), Thomas Hoenig, har advaret om, at hvis én af for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne går ned, krakker hele systemet. De udestående derivatkontrakter beløber sig på nuværende tidspunkt til 2 billiarder dollars: Dette beløb kan aldrig blive betalt.

Den eneste måde, hvorpå man kan håndtere dette problem, er på nøjagtig samme måde, som Franklin D. Roosevelt gjorde det i 1933 som svar på den daværende finanskrisen: Glass/Steagall-bankopdelingsloven. I den amerikanske Kongres og i Senatet har man fremstillet lovforslag, som i øjeblikket støttes af flere end 80 kongresmedlemmer og 11 senatorer, samt flere end 200 nationale organisationer, og som vil genindføre Glass/Steagall-loven. Min mand, hr. LaRouche, som er den eneste økonom, der har forudsagt denne krise ved hvert eneste relevante skæringspunkt, foreslog fire love, som tilsammen kunne ændre situationen.

For det første må Glass/Steagall-loven, adskillelsen af kommercielle banker og investeringsbanker, omgående genindføres.

For det andet må man vende tilbage til Det amerikanske, økonomiske System, som etableredes af den første finansminister, Alexander Hamilton, som skabte en Nationalbank, hvor den eneste ret til at skabe kredit ligger hos den suveræne regering, og ikke hos private banker.

For det tredje skabelsen af et kreditsystem, hvis kredit udelukkende kun genereres til realøkonomiens fremtidige produktion, men denne realøkonomi må baseres på videnskabelige principper om fysisk økonomi, og ikke til noget andet formål. Og dette må ske i hvert eneste land: Ethvert land må have en Nationalbank, der har suveræniteten til at skabe kredit, og som skal finansiere den Nye Silkevejs projekter, og til dette formål må vi have langfristede kreditaftaler blandt de lande, som deltager i den Nye Silkevej, over 20, 30, 40 og 50 år.

Og for det fjerde må der introduceres en videnskabelig drivkraft i økonomien, som fører til højere energigennemstrømningstætheder i produktionsprocessen. I dag vil det sige, at der må være et forceret program for virkeliggørelsen af termionuklear fusionskraft som det næste, absolut nødvendige, højere niveau af

energigennemstrømningstæthed.

Det er derfor, at den kinesiske månemission Chang'e-3, Chang'e-4 og Chang'e-5 er af absolut afgørende betydning for menneskehedens fremtidige eksistens; hvorfor gennembruddet med Yutu-robotten, som førte til landingen på Månen sidste december med den hensigt at minere helium-3 på Månen til brug for en fremtidig fusionsøkonomi på Jorden er absolut afgørende for at finde en løsning på den aktuelle krise. For termionuklear fusionskraft, baseret på helium-3, vil ikke alene give menneskeheden energisikkerhed i millioner af år, men Månens helium-3 som basis for brændstof betyder også råmaterialesikkerhed. Fusionsfakkel-teknologien vil forvandle affald til alle slags nye råmaterialer gennem isotop-udskillelse, men også anvendelsen af helium-3 repræsenterer en ny, videnskabelig revolution, eftersom produktet fra fusionsreaktionen ikke er en neutron, som er meget skadelig for reaktormaterialet, men en proton, hvilket betyder, at det kan kontrolleres og styres ved at bruge magnetiske felter, og på denne måde kan det bruges til direkte energikonvertering, som er 70 % effektivt.

Dette vil skabe en fuldstændig ny, økonomisk platform på Jorden, og for propulsiv fremdrift i rummet, som vil muliggøre en konstant acceleration på 1 g og muliggøre rumrejser til Mars og andre himmellegemer. Beherskelsen af fusionskraft baseret på helium-3 vil muliggøre forsvar af planeten imod asteroider, meteoritter, kometer, håndtere Solstorme og lignende ting.

Hvad har alt dette med den Nye Silkevej at gøre? Den Nye Silkevej betyder et skift, væk fra nationers og grupper af nationers geopolitiske interesser, og fokuserer på menneskehedens fælles interesser. Det sætter fokus på spørgsmålet om, ikke, hvad der er min fordel i dette eller hint område, men derimod, hvor vil menneskeheden være om 100 år fra i dag, eller endda om 10.000 år fra i dag? Den Nye Silkevej vil blive til en Verdenslandbro, som vil forene og

forbinde alle nationer og kulturer til ét, en menneskehed. Det vil, som præsident Xi Jinping sagde, inkludere hele menneskeheden og vil frembringe menneskehedens sande identitet som universets kreative art.

Foto: Helga Zepp-LaRouche under et besøg i Kina i februar 2014

Fra LaRouche-bevægelsen 1. okt. 2014: Modi: Lad os gøre udvikling til en massebevægelse

Den indiske premierminister Narendra Modi udsendte ved afslutningen af sit triumferende besøg i USA et budskab via twitter i denne uge, som ganske enkelt gav udtryk for det hovedbudskab, han bragte til amerikanerne: »Lad os gøre udvikling til en massebevægelse, ligesom Mahatma Gandhi gjorde frihedsbevægelsen til en massebevægelse.« I både sin tale til FN's Generalforsamling og til 20.000 indisk-amerikanere i Madison Square Garden demonstrerede Modi lederskabsegenskaber, som ikke er set hos valgte, amerikanske, politiske ledere, siden Franklin Roosevelts og John Kennedys død. Modi fortalte stolt tilhørerne, at han er den første, indiske premierminister, som er født efter den britiske kolonitid, og at han »indåndede frihedens luft« fra sit allerførste

åndedrag.

Kinas præsident Xi Jinping demonstrerer de samme lederskabsegenskaber, og det er med Kina og Indien alene en tredjedel af menneskeheden, som er på vej fremad. Den russiske præsident Vladimir Putin forbereder sit eget besøg til Indien i december måned, hvor han vil intensivere det trilaterale samarbejde i hjertet af BRIKS-alliancen og sammensmede et nyt paradigme med samarbejde blandt suveræne nationalstater.

Under sit møde med præsident Obama i torsdags gjorde den indiske leder det klart, at han ikke har tænkt sig at give køb på spørgsmålet om fødevarer sikkerhed for alle indere. Han er under pres fra folkedrabstilhængerne under anførsel af briterne for at droppe sin afvisning af Verdenshandelsorganisationens (WTO's) landbrugspolitik, med ukontrolleret frihandel og globaliserede, spekulative markeder. På samme måde går han op imod den farmaceutiske lobby med sin afvisning af at forlade Indiens enestående rolle med fremstilling af generelle medikamenter af høj kvalitet til verdens mest forarmede nationer.

Endnu mens den fulde virkning af premierminister Modis besøg i USA stadig er mærkbar og bliver vurderet, indgav aktivister fra LaRouchePAC i New York City og omkringliggende områder miljøet en yderligere følelse af optimisme og begejstring, et punkt, som Lyndon LaRouche kraftigt understregede under drøftelser med kolleger tirsdag, idet han trak nogle afgørende, universelle principper frem:

»Det er den naturlige samfundsform at skabe en højere tilværelsesform, et højere menneskesamfund, og jeg mener den fulde, eksplosive virkning af dette; og det, vi ser nu i tilfældet med premierminister Modi, vi ser, at det, han gjorde i Manhattan osv., er lige præcis det! Men han var ikke en isoleret skikkelse. Det er pointen – han er ikke bare en mand, der har været heldig og har gjort dette og opnået hint. Nej, det var fuldt ud bevidst! Det finder sted

i Kina, fuldt bevidst! Det, der foregår i Rusland, er fuldt bevidst – og prøv ikke at fjerne Rusland fra det her!

»Og derfor er det, vi er i færd med at gøre, at vi tager dele af verden, dele af verdens regeringer, og stykker dem sammen som samarbejdsenheder med det formål at opnå et globalt formål, en virkeliggørelse på globalt plan ... Det, vi derfor har gjort generelt, gennem videnskab, som jeg definerer det, principperne for videnskabelig udvikling, som jeg definerer det, er det, som er afgørende. Og det er evnen til at bringe elementerne for udvikling i Solsystemet sammen og gøre det til en sammenhængende enhed. Og dette er, hvad der definerer menneskehedens natur.«

»Det drejer sig ikke om, hvad nogen ved, ikke om noget, nogen har gjort; det drejer sig om at bringe elementer i Solsystemet sammen, elementer, som er afgørende, elementer, som gør det muligt at skabe et system inden for Solsystemet, som hidtil ikke har været muligt. Og det er altså grundlaget.«

»Vi er faktisk trællebundet, i princippet, for nu at bruge det korrekte ord, 'trællebundet'. Vi er trællebundet for, i os selv, at give udtryk for de evner, som er givet os i kraft af denne slags mennesker, i kraft af denne form for videnskab. Og det er aldrig tidligere sket på denne måde. Der har før været forsøg på dette, men vi har aldrig virkeliggjort det. Vi er nu i stand til at virkeliggøre det, og vi må komme dertil, hvor vi erkender, at vi vil virkeliggøre det. Vi vil skabe forandringer i Solsystemet, i den måde, hvorpå Solsystemet fungerer, som aldrig tidligere har været mulig.«

»Og det er, hvad det her betyder: Det er, hvad der skete i Manhattan, det er, hvad dette vil sige! Det vil sige at bringe elementer i verden, elementer af menneskelige samfund, sammen, som man aldrig tidligere har været i stand til at bringe sammen.«

Fra LaRouche-bevægelsen 30. sept. 2014:

Lyndon LaRouche: Store ledere vokser frem omkring BRIKS

Den amerikanske økonom og statsmand, Lyndon LaRouche, startede en diskussion med LaRouchePAC's Politiske Komite i dag (29. september) ved at rejse spørgsmålet om den indiske premierminister Narendra Modis afgørende betydning, som nu er i færd med at få en afgørende virkning i USA, og ikke kun blandt indisk-amerikanere. LaRouches emne var lederskab i en periode med økonomisk kollaps, umiddelbart overhængende finanskrisen og krig, men hvor en fuldstændig ny og lysende, potentiel fremtid for menneskeheden er blevet skabt i lande i den voksende gruppering omkring BRIKS-nationerne.

»En ny skikkelse på international skala fremstår som en vigtig faktor: Narendra Modi«, sagde LaRouche. »Denne mand har krav på særbehandling, fordi hans rolle, mht. hans rolle i historien, ikke blot Indiens historie, men også den verdensdels historie generelt, som sådan er enestående. Hvis man havde set selv dele af den modtagelse, han har fået, ville man sige, 'Dette er en af de mest bemærkelsesværdige personligheder i moderne politiks historie.' Han vandt alle mulige former for lovprisning og bifald fra folket, og det var alt sammen meget, meget seriøst, og meget entusiastisk. Men ser man lidt tilbage i tiden, til tidligere perioder i hans nylige historie, ser man, at han var sådan: Han var en

skabning, der var skabt til en lederskabsperiode.«

»Og der er andre i samme kategori, som han er relateret til. Der er folk i Rusland ... Og i Kina, f.eks.; vi har store ledere i Kina. I nogle af BRIKS-nationerne har vi ligeledes store ledere, som vokser frem ...«

»Vi må derfor virkelig forstå, hvad denne mand, Modi, har betydet for os, pga. den rolle, han nu har, og dette er en af de store præstationer ... «

Det er især værd at bemærke, at tidl. præsident Bill Clinton har givet udtryk for den samme vurdering af premierminister Modi, i juli måned i Indien, lige efter Modi blev valgt, og igen her ved et møde den 29. sept. mellem Bill og Hillary Clinton og Modi i New York.

»Jeg er henrykt«, sagde tidl. præsident Clinton, »ingen andre end De var i besiddelse af den nødvendige viden og de nødvendige stemmer for at opbygge nationen.«

Henved 40 kongresmedlemmer fra hele USA var til stede under Modis tale i Madison Square Garden, og de udtrykte bagefter en meget stærk lovprisning og støtte til Modi. Bemærkelsesværdigt er også, at den dag, hvor Modi skal mødes med præsident Barack Obama (den 30. sept.), havde en af Indiens store, engelsksprogede aviser, The Hindu, som avisens redaktionelle »leder« en skarp fordømmelse af Obamas politik med permanente krige og »utilsigtet« spredning af terrorisme over hele planeten. Det lederskab, som LaRouche lovpriser, er et lederskab for en ny, global, strategisk politik for fred gennem nationernes forcerede, økonomiske og videnskabelige udvikling.

LaRouche fortsatte, på det »nationale medborgerhus«-møde, som LaRouchePAC's Politiske Komite havde arrangeret den samme weekend, hvor Modi talte:

»Vi har haft en begivenhed i weekenden, hvor vi fremlagde en

beskrivelse af, hvad mulighederne er for Det amerikanske System. Det fremlagde vi. Og jeg tror, at vi i disse weekendbegivenheder satte en milepæl i historien i vores egen ret. Vel ikke helt så imponerende som noget af det, jeg netop har fremstillet, men de var imponerende, fordi vi har sat en historisk faktor på platformen for de største, hidtidige ledere her i USA, nu, som er værd at bemærke ... «

»Vi havde den samme form for passion, beslutsomhed, for at skabe en succes ... Og derfor tror jeg, det her vil blive – det behøver jeg ikke at fortælle jer, fortælle tilhørerne – men det, der kommer til at ske, er, at vi, ligesom i Madison Square Garden, vil blive præsenteret for ... vi vil opleve, at der ud af dette kommer en af de mest mindeværdige oplevelser for det amerikanske folk generelt. Virkningerne bliver vidunderlige.«

Foto: Indiens premierminister Narendra Modi

Helga Zepp-LaRouche: Om den moralske overlegenhed hos BRIKS-landenes statsledere

28. september 2014 – Der findes i øjeblikket to fuldstændig forskellige grupperinger af stater i verden, som på et ganske afgørende punkt adskiller sig fra hinanden: Deres statslederes moralske kvalitet. På BRIKS-landenes og en hel række andre udviklingslandes eller såkaldte fremvoksende landes side finder vi statsoverhoveder, som modigt forsvarer deres

befolknings almene vel og derudover forsøger at bringe hele verden ind i en harmonisk, ensartet dynamik. På den anden side præsenterer lederne af det såkaldte »frie Vesten« sig som nådesløse statholdere for bankerne, kasinoøkonomien og en arrogant politik, som ud over at forsvare deres egen magtposition næppe anerkender nogen etisk norm. Hvis den atlantiske verdens borgere ikke af de ensrettede medier blev afskåret fra at danne sig et billede af den parallelverden af stater, som siden BRIKS-staternes topmøde i Brasilien i juli måned har været motiveret af en ligefrem betagende stemning for opbygning, ville en begejstret kulturoptimisme for længst have grebet om sig i Europa og USA. Men det er kun et spørgsmål om ganske kort tid, før disse nyheder fra den Nye Verden ikke mere kan undertrykkes.

Men før dette sker, trues netop denne vestlige verden ikke blot af terrorangreb, som udgår fra IS-grupperingen, Al-Nusra og andre Al-Qaeda-aflæggere, men også af en skærpelse af politistatsmetoder, som faren for terror faktisk er en lejlighed til og et påskud for at indføre. Lyndon LaRouche har netop, i forbindelse med den skandaleombruste, amerikanske justitsminister Eric Holders tilbagetræden, advaret om, at, i USA tyder alt på, at en yderligere skærpelse af politistatsmetoder truer i den nærmeste fremtid, metoder, som allerede blev etableret efter angrebene den 11. september – og at denne skærpelse kan gå så vidt som til etableringen af et fascistisk diktatur, og det ikke alene i USA. Dette må for enhver pris forhindres, og det findes der absolut muligheder for, ikke mindst gennem offentliggørelsen af de 28 sider af den oprindelige rapport fra Kongressens kommission til undersøgelse af 11. september 2001, og som omhandler finansieringen af terroristerne og Saudi Arabiens rolle. Frem for alt må den amerikanske befolkning og verdensoffentligheden blive sig denne fare bevidst.

Den irakiske ministerpræsident Al-Abadi har advaret om, at man, ud fra forhør af tilfangetagne IS-terrorister, som

stammer fra USA og Frankrig, kan slutte, at der er planlagt terrorangreb i amerikanske og franske undergrundsbaner.

Udenrigsministeriet i Berlin udstedte på sin side en advarsel om, at der er en forhøjet risiko for tyske borgere i forbindelse med 24 afrikanske, arabiske og asiatiske stater, nemlig de stater, hvor islamiske terrorgrupper er aktive.

Hvor rejsen skal gå hen bliver tydelig i de nye antiterrorlove, som det australske Senat netop har vedtaget, og som gør det praktisk muligt for efterretningstjenesten totalt at udspionere enhver borger og overvåge hele det australske internet, såvel som straffe »ansvarsløse« journalister eller »whistleblowers« med ti års fængsel. Kritikere af denne lov henviser til, at personer under disse omstændigheder aldrig vil få at vide, i forbindelse med hvilke operationer, de skulle have forholdt sig »ansvarsløse«, da disse jo er hemmelige.

I Europa, hvor en opklaring og korrektion af NSA's, GCHQ's og formodentlig også BND's, og andres, totale udspionering af borgerne, under alle omstændigheder stadig lader vente på sig, truer denne nye advarsel om terror med hurtigt at kvæle de skrøbelige små stemmer, som kommer fra oppositionen mod dette Orwellske diktatur. Faren for et fascistisk diktatur under påskud af terrorbekæmpelse er ligeså reel, som faren for, at situationen i Mellemøsten eller situationen omkring NATO's konfrontation over for Rusland skal føre til Tredje Verdenskrig. Men chancen for, at denne mislykkede politik snart vil blive erstattet af en ny politik, er kæmpestor.

Den bedste indikator for en ny, verdenspolitisk geometri var begivenhederne inden for rammerne af årets FN-Generalforsamling i New York. Alt imens præsident Obama forsøgte at demonstrere »lederskab« med tre, maniske taler – om kampen mod den menneskeskabte klimaforandring, om krigen mod ISIS-terrorismen og om en særdeles forsinket mobilisering imod Ebolakrisen – så demonstrerede statslederne for den nye,

økonomiske verdensorden med deres taler, at den intimiderende atmosfære fra den såkaldte Washington-konsensus – ifølge hvilken kun det eksisterer, som behager Wall Street og City of London – er noget, som hører fortiden til. Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi bekendtgjorde efter et separat møde mellem de fem BRIKS-staters udenrigsministre, at deres nationer ville udbygge processen med et forstærket samarbejde inden for politiske, økonomiske og videnskabelige områder, som var blevet aftalt i Fortaleza i Brasilien, og desuden ville udvikle fælles strategier og løsninger for de farligste konflikter i verden.

Den brasilianske præsident Dilma Rousseff gjorde det, i sin åbningstale til Generalforsamlingen, meget klart, hvor rødderne til disse farlige konflikter skal findes, nemlig i Blairs og Obamas totalt mislykkede politik, den såkaldte »Responsibility to Protect«-doktrin (R2P) – ansvar for at beskytte – som har leveret påskuddet til fuldstændigt at tilsidesætte staternes suverænitet, som er forankret i folkeretten. Man havde, sagde hun, i Syriens, Iraks, Libyens, Nordafrikas og Ukraines tilfælde set, at magtanvendelse er fuldstændig uegnet til at fjerne de dybereliggende årsager til konflikterne. Hver ny militærintervention havde, i stedet for at bringe fred, kun forstærket disse konflikter.

Dilma Rousseff sagde endvidere, at NATO i Libyens tilfælde havde misbrugt R2P-konceptet til at gå langt ud over mandatet fra FN's Sikkerhedsråd og bombardere landet, bevæbne militser og sætte et regimeskift i gang. Dette havde imidlertid kun forstærket terrorismen, styrtet befolkningen ud i et kaos af et utroligt omfang og ført til tortur, kidnapning, voldtægt og ulovlig fængsling og henrettelser. BRIKS-staterne opfatter sig selv som en modpol til den gamle struktur (globaliseringspolitikken), som ikke er i stand til at fjerne de risici, som udgør en fare for hele planeten, sagde hun.

Lige så klar var Argentinas præsident Cristina Fernández de Kirchner i sin tale til FN's Sikkerhedsråd den 24. september,

hvor hun sad kun to pladser fra præsident Obama. Hun henviste til Pave Frans, som har sagt, at Tredje Verdenskrig allerede var begyndt, og at den nuværende politik kun havde haft permanente blodudgydelser til følge. Hun fremhævede den omstændighed, at ligesom Osama Bin Laden, som oprindeligt var uddannet af USA til krigen mod Sovjetunionen, vendte sig mod USA, så snart denne krig var forbi, så slutter de personer, som endnu for et år siden blev fejret og bevæbnet som »frihedskæmpere« i Libyen og Syrien, med det formål at styrte Assadregeringen, sig nu til ISIS-terroristerne som USA's svorne fjende.

Repræsentanter for BRIKS-staterne fremhævede Egyptens rolle med hensyn til dets succesrige politik for konfliktløsning og præsident al-Sisis lederskab, som på afgørende vis har fremmet fredsprocessen i Mellemøsten, idet han mæglede mellem de palæstinensiske grupperinger og nu traf foranstaltninger til at genopbygge Gazastriben, som blev forvandlet til murbrokker og aske af Israels tæppebombning.

Mange andre deltagere i årets FN-Generalforsamling i New York beretter ligeledes om en totalt forandret stemning, hvor etableringen af en global alliance af stater, hvis regeringer ikke længere er bange for at sige sandheden om Washingtons og Londons mislykkede politik, fylder enhver, som er interesseret i løsninger, med optimisme.

Denne nye gnist kom også til udtryk i en bemærkelsesværdig tale, som den kinesiske præsident Xi Jinping holdt på en konference i anledning af 2565-året for Konfucius' fødsel. Han understregede, hvor vigtigt det er at pleje den traditionelle, kinesiske kultur, fordi kulturen udgør en nations sjæl. Den fremragende, traditionelle kultur må forbindes med den moderne kultur, således, at der kan opstå noget nyt af det. Det er lige så vigtigt, sagde han, at erkende andre kulturers styrke og væsen for at forstå den kinesiske kulturs værdighed, selvtillid og styrke. Enhver kultur må værne om sin egen tænkning og kultur samtidig med, at den forstår og respekterer

andre kulturer.

Dette budskab har desværre endnu ikke nået den tyske regering, fra hvilken man hidtil intet har hørt om Leibniz, Lessing eller Schiller. I stedet for stillede finansminister Schäuble sig til rådighed for en helsides annonce fra gribbefundene og deres lobbygruppe, American Task Force Argentina, hvor han lod sig citere med fjendtlige og faktisk falske udsagn imod Argentina. Dermed har Schäuble stillet sig på deres side, som er skyldige i verdens dystre tilstand. Heldigvis vil deres politiske karriere snart være forbi.

Billede: Dilma Rousseff taler i FN

Fra LaRouche-bevægelsen 29. september 2014: Premierminister Modi inspirerer Amerika

I en banebrydende begivenhed, som blev transmitteret over hele USA fra Madison Square Garden i New York i dag, viderebragte den indiske præsident Narendra Modi gnisten fra BRIKS' og dets allierede nationers kamp og opladede USA. En ledende LaRouche-aktivist sagde bagefter, at han havde set »en optimisme ulig noget andet, jeg har set i mit liv. Det var ikke blot hurraråb, selv om det også var der. Særligt de lidt ældre gav udtryk for en dybfølt stolthed i forbindelse med optimisme for fremtiden.« Plakaterne, som han og hans kammerater bar, sagde, »LaRouche byder Modi velkommen til USA«, »Indien er fører for

menneskeheden« og »Namaste Mangalyaan«, idet sidstnævnte er navnet på Indiens rumfartøj, som nu er i kredsløb om Mars. På andre skilte fra LaRouche-bevægelsen stod der, »Dette er afslutningen på britisk geopolitik«, og »Det britiske Imperium må afsættes!« Folk var fløjet ind fra hele landet for at pakke Madison Square Garden tæt med 20.000 deltagere; endnu mange flere var samlet udenfor; på Times Square fulgte 1.500 med på en kæmpemæssig fjernsynsskærm, og begivenheder over satellit blev afholdt over hele landet, og også nogle i Indien.

Da Modi i FN havde opfordret til, at G-8, G-20 blev erstattet med »G-Alle«, gav han udtryk for den samme idé, som Helga Zepp-LaRouche fremførte i sin artikel, »Vi behøver en ny, inkluderende sikkerhedsarkitektur for verden.« Den bevægelse, som Narendra Modi repræsenterede i Madison Square Garden, er modgiften mod krig og terrorisme, som Argentinas præsident Cristina Fernandez og Brasiliens præsident Dilma Rousseff understregede i FN for blot en uge siden.

Modi bevægede mange af sine tilhørere dybt; virkningen blev sammenlignet med den virkning, dr. Martin Luther King havde. Modi talte om den »Indiske Drøm«, ligesom Xi Jinping havde talt om den »Kinesiske Drøm.« For mange bragte han, endnu mere end King, tanken hen på Lyndon LaRouches livsværk, som over mange årtier har ført til udviklingen af BRIKS-systemet i dag med dets pludselige morgengry af glødende og berettiget optimisme hos, hvad der rent faktisk er milliarder af mennesker. Denne idé er nu blevet til virkelighed.

Dette er en smitsom indflydelse, som ikke kan stoppes. Det er sådan, Amerika kan reddes.

Foto: Indiens premierminister Narendra Modi taler i Madison Square Garden, New York.

Fra LaRouche-bevægelsen 27. september 2014: Kampen om menneskehedens fremtid intensiveres, idet BRIKS tager føringen på FN's Generalforsamling

På sidelinjen af FN's Generalforsamling i denne uge bekræftede BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) fortsat deres nye selvtillid med hensyn til deres rolle i skabelsen af en bedre fremtid for menneskeheden.

I kølvandet på et møde den 25. september mellem BRIKS-landenes udenrigsministre i New York, talte Wang Yi fra Kina til gruppen og meddelte, at de fem nationer vil udvikle fælles strategier og løsninger til at håndtere verdens farligste konflikter, samtidig med, at de vil udvide det økonomiske, kulturelle og videnskabelige samarbejde, som blev fastsat på topmødet i Fortaleza, Brasilien, især gennem lanceringen af den Nye Udviklingsbank.

Gruppen fremhævede Egypten for sin afgørende rolle med hensyn til at fremme fredsprocessen i Mellemøsten ved at mægle en fornyet aftale om enhed blandt de palæstinensiske grupperinger, og ved at planlægge at være vært i fællesskab med Norge for en donorkonference for genopbygning af Gaza i kølvandet på sommerens israelske tæppebombning og invasion ud

fra »chok og ærefrygt«-doktrinen (overvældende militærmagt, -red.).

Lige fra den indledende samling af Generalforsamlingen og videre gennem FN's Sikkerhedsråds særlige samling vedr. truslen fra Islamisk Stat, al-Qaeda og Al Nusra Front, spillede statsoverhoveder fra BRIKS en førende rolle med hensyn til at presse på for et nyt paradigme inden for internationale relationer.

Premierminister Modi

Den indiske premierminister Narendra Modi skal efter planen tale til Generalforsamlingen lørdag morgen, og herefter skal han mødes i weekenden med Bill og Hillary Clinton og dernæst tale på Madison Square Garden, som allerede har helt udsolgt til hans tale, som man så spændt venter på, til det indisk-amerikanske samfund. Tirsdag deltager Modi i en statsmiddag i Det hvide Hus og et topmøde med præsident Obama.

Med justitsminister Eric Holders tilbagetræden bliver Obama mere og mere isoleret og mere og mere desperat. Lyndon LaRouches opråb med en advarsel om, at faren for, at Obama satser på et fuldgyldigt statsdiktatur, kan ikke ignoreres eller undervurderes.

I en lederartikel i dag angreb redaktionen for New York Times Holder og Obamaregeringen for ikke at have retsforfulgt et eneste individ, som er skyldig i at udføre tortur, eller fængsle en eneste bankier i skandalen på det sekundære ejendomsmarked, som næsten udslettede, hvad der var tilbage af den amerikanske økonomi. Holder retsforfulgte, på Obamas vegne, flere 'whistleblowers' under Loven om Spionage, end alle hans forgængere tilsammen.

Obama ignorerer fortsat de enstemmige krav fra hele sit statsråd og hele generalstaben om, at han skal gå til

Kongressen for at få bemyndigelse til den krig, han fører i Irak og Syrien. Den eneste forklaring på Obamas afvisning af at gå til Kongressen under artikel I, sektion 8 i Forfatningen og under Resolutionen om krigsbeføjelser er, at det er hans hensigt at udslette enhver kongresmyndighed og satse på et diktatur. Den krigsplan, som Obama forfølger, og som er i skarp kontrast til formanden for generalstabscheferne, general Martin Dempseys anbefalinger, koster de amerikanske skatteborgere mindst 10 mio. dollars om dagen, iflg. forsvarsminister Chuck Hagel og general Dempsey, som afholdt en pressekonference i Pentagon fredag eftermiddag. CNN's Fareed Zakaria tilsluttede sig det voksende kor af kritikere af Obamas seneste krig og skrev i Washington Post den 25. september, at ingen sejr over Islamisk Stat vil være mulig uden et åbent samarbejde med Iran og Syrien. Det var kernen i Dempseys oprindelige plan for at besejre IS. I stedet allierer Obama sig med netop de anglo-saudiske kræfter, som var de oprindelige ophavsmænd til IS og al-Qaeda. Obama har ingen planer om virkelig at besejre Islamisk Stat og genoprette stabilitet i området. Han er et redskab i den britiske plan for en permanent konflikt med den islamiske verden.

I skarp kontrast til Obamas forræderi har en gruppe på 126 ledende sunni-gejstlige udstedt et åbent brev til Abu Bakr al-Baghdadi, det nominelle overhoved for Islamisk Stat, et brev, som nådesløst kritiserer hans overgreb mod den islamiske tro. Den lange, teologiske afhandling affattedes af førende, islamiske lærde, inklusive lærde fra Al-Azhar Universitet i Cairo, den ældste skole for islamisk tænkning i verden. Det er værd at bemærke, at ikke en eneste gejstlig fra Saudi Arabien, Qatar eller Kuwait underskrev det åbne brev, som var et dybtgående, teologisk angreb på wahhabisme og Islamisk Stats totale forvrængning af Koranens principper og Hadith.

Det er bydende nødvendigt, at USA vender tilbage til sine historiske rødder og går sammen med BRIKS-nationerne om at smede helt nye rammer for samarbejdet mellem planetens

suveræne nationer. Dette begynder med, at Obama omgående fjernes fra embedet – før han gør et endeligt forsøg på at indføre et skinbarligt ondskabens diktatur. Det amerikanske folk foragter denne præsident og ønsker at se nationen genvinde sin engang så stolte arv. Spørgsmålet er, om det amerikanske folk vil reagere i tide på øjeblikkets krav og store muligheder. Disse muligheder vises tydeligst gennem de bestræbelser, som gennemføres af BRIKS-nationerne og de andre nationer som Egypten og Argentina, som har allieret sig og kæmper for det, som afdøde dr. Edward Teller kaldte »menneskehedens fælles mål«.

Fra LaRouche-bevægelsen 26. september 2014: Lyndon LaRouches lancerer en hasteappel for at foregribe et diktatur

Da Lyndon LaRouche i dag hørte om Eric Holders (USA's justitsminister, -red.) tilbagetræden, var hans respons som følger:

»Spørgsmålet her er, den indlysende pointe er, at Obama, og det, han står for, er ved at overgå til et vilkårligt diktatur over USA og andre. Det er, hvad planen går ud på. Og det er, hvad vi må håndtere. De ved, at de er færdige.

Derfor søger de at oprette et diktatur i USA og videre endnu. Det er, hvad vi må håndtere.

Vi kan ikke vente og gradvist forhindre et diktatur. Vi må foregribe et diktatur over USA: det er den lektion, vi må koncentrere os om.

En hvilken som helst forandring, med hensyn til personstaben, vil ske kollektivt, hvis det sker, som jeg tror, det vil; det vil ske som en generel udskiftning af staben, til et rent diktatur med en virkelig nazi-lignende stab. Ligesom det, vi havde tilbage i tiden, da vi begyndte med hele systemet med J. Edgar Hoover. Så det, vi har i udsigt, er et diktatur i stil med J. Edgar Hoover, men en fuldt udviklet form for diktatur. Det er, hvad vi holder øje med, og det er, hvad vi må forhindre.

Løsningen er, at vi kan bekæmpe dette: for vi har – i Indien, Kina osv. – vi har kræfter på globalt plan, som er på vores side. Og derfor må vi omgående skride til handling for at forbinde vore kræfter med Kinas og Indiens, osv.: og det er den eneste måde, hvorpå vi kan håndtere det her.

Og der er ingen små afstemninger, eller små taktikker, som vil afstedkomme noget godt. Der vil ske noget, ligesom det, der skete i Frankrig, under den Franske Revolution. Og det er, hvad vi har kurs mod, når det amerikanske folk bliver vækket i en sådan grad med hensyn til deres kvaliteter og kvantiteter, at de træder i aktion for at forhindre etableringen af et diktatur i USA, selv i den allernærmeste fremtid. Og det er, hvad vi må håndtere. Hvis vi standser det, hvilket vi kan gøre ved andre midler – dvs. ved at skabe flere allierede internationalt – hvis vi gør det, kan vi redde USA, og redde civilisationen. Og hvis vi ikke gør det, mister vi civilisationen.

Og jeg mener, at vi skal signalere dette vidt og bredt. Det vil i vid udstrækning sige i hvert område af nationen, og bredt sagt med hensyn til befolkningen i hver del af nationen.

Vi bør ikke forudsige nogen enkeltstående mulighed [dvs. med hensyn til at erstatte Holder]: det, vi har udsigt til, er noget virkelig ondt. Det ultimative onde. Og vi må foregribe det ultimative onde. Vi behøver ikke forsøge at forhandle det ultimative onde. Det er for sent; men vi har hjælp. Vi har kilder til hjælp, og vi må forstå, at det, der foregår i Sydamerika, nogle steder, det, der foregår i Afrika, det, der foregår i Indien og Kina, hvad der foregår i Rusland: alle disse ting er vigtige elementer, som kan redde USA's eksistens som system.

Det, man må gøre, er at sige, 'Vær ikke dumme.' Faren er, at det politiske skift, med hensyn til den amerikanske regering, er en plan for at etablere et diktatur i USA. Og I, borgere i USA, gør klogt i at komme på forkant med det her, og handle for at forhindre det. Og det første, som I skal have smidt ud, er præsidenten. Han er det primære affald, som skal fjernes.

Dette er en plan for et verdensomspændende tyranni. Dette handler om et terrorregime på globalt plan, inklusive, især, i USA. Hvis vi ikke vælter Obama nu, vil vi få folkemord i USA, under et diktatur. Det er situationen.

Vi har en begrænset tidsperiode, et begrænset tidsforløb, i hvilket vi kan forhindre et diktatur af værste slags, i og uden for USA. Vi har meget lidt tid til at mobilisere os, og mobilisere vores nations borgeres sind.

Alle beviserne er der, man skal bare kigge efter dem. Og den måde, hvorpå folk ikke kigger efter det, skyldes den kendsgerning, at de antager, at der er en vis fare af en art, som de ønsker at hæge om, skal vi sige, som en mulighed, og i deres hægen af denne mulighed mister de overblikket over det monster, som er på vej ned over dem. Vi må advare befolkningen om den umiddelbare trussel fra deres system.

Dette må vi gøre klart og sige 'Hold op med at være dumme. Er I ikke klar over, hvad det er, der er på vej ned over jer? Ved I ikke, at I må gøre noget ved det her nu? Ved I ikke, at I må mobilisere kræfterne i USA for at få USA's befolkning til at forsvare selveste deres eksistens som en fri nation – at de befinder sig på randen af faktisk at miste enhver frihed i USA.' Og de forsøger at udglatte vejen til en mere komfortabel løsning, som de ikke vil finde. Vi må foregribe situationen, vi kan ikke følge denne tendens.

Der er en anden faktor i det her, som man må tage i betragtning:

Vi har Kina. Kina er en af planetens største nationer. Det er det nu. Ikke blot en betydelig nation med hensyn til befolkning, men landet er også en betydelig nation med hensyn til udvikling. Så er der tilfældet Indien. Indien er i den seneste periode pludselig vokset som magt, i meget stor stil. Det vil blive meget vigtigt. Og man vil opdage, at der er en mulighed for, at nogle af disse nationer, som er meget betydelige nationer med hensyn til deres magt, vil slå sig sammen, og de vil se faren for en nazi-lignende organisation i USA, forsøget på at skabe dette. Det vil de se, og de vil handle for at forhindre det. Vores opgave er at erkende, at dette er situationen, og det er der, vi må placere os. Det vil ryste fascisterne noget, udfordre dem, eller sådan noget.

Vi ser, at Kina nu tager initiativer imod dette tyranni, som er på vej ned over mange nationer. Der foregår noget tilsvarende i andre nationer.

Rusland er faktisk meget betydningsfuld. Det har svagheder i sin struktur på grund af sin isolation, på visse områder; men man vil opdage, at Kina, Indien, andre asiatiske og eurasiske lande, og nogle andre dele af verden, der stadig har mod, som f.eks. i Europa eller Sydamerika:

Disse lande vil kæmpe, hvis de opmuntres. Og vi må opmuntre disse mennesker ved at gøre det klart, hvad planen er, hvad mulighederne er. Det er dér, vi kommer ind i billedet. Vi kommer ikke ind i billedet på basis af store styrker. Vi må først og fremmest tænke meget, meget klart, og meget, meget intelligent. Vi må overløste sjoverne, kort og godt.«

INDBYDELSE:

**Kom og nyd en hyldest til
William Shakespeare (450 år)
Tirsdag den 30. september kl.
19 i Den Gule Villa,
Dirch Passers Alle 2, 2000
Frederiksberg**

Schiller Instituttets Michelle Rasmussen holder foredrag om Shakespeares brug af metafor i hans forfatterskab, belyst gennem skuespillet »Romeo og Julie«, og hvorfor vi har brug for en øget indsats for at fremme menneskets skabekraft gennem klassisk musik, drama, kunst m.m. som nøglen til civilisationens fremtid.

Kom og giv dit bidrag til denne spændende debat!

Fra LaRouche-bevægelsen 25. sept. 2014: Menneskeheden må nytænke sig selv

Den sprudlende videnskabelige og kulturelle optimisme, som er udløst af Indiens succesrige opsendelse af sin Mars-kredsløbssatellit i kredsløb om Mars den 23. september, blev på passende vis opsummeret af premierminister Narendra Modi, da han til de forsamlede forskere ved Indiens Rumforskningsorganisation, og til en verden, som fulgte med i den historiske begivenhed live over internet, sagde:

»Lad os udvide vore grænser. Og så udvide dem endnu længere, og længere endnu ... Lad os sætte os endnu mere udfordrende mål – dette må også blive grundlaget for at udfordre den næste grænse.« Han beskrev Indiens Marsmission som »et spring ud i mørket. Menneskeheden ville ikke have gjort fremskridt, hvis vi ikke havde foretaget sådanne spring ud i det uvisse. Og rummet er det største uvisse derude.«

Premierminister Modi har på samme måde defineret menneskehedens opgaver i sine bemærkninger til BRIKS-topmødet i Brasilien den 15. juli, hvor han beskrev BRIKS som værende organiseret omkring det karakteristiske element, som består i »fremtidigt potentiale«, og tilføjede:

»Vi har chancen for at definere fremtiden for ikke blot vore lande, men for verden som helhed.«

Men det, som disse indiske udviklinger rent faktisk peger frem imod, bemærkede Lyndon LaRouche i dag, er et langt mere dybtgående koncept med hensyn til mennesket og dets forhold til det Kosmos, i hvilket det udgør en levende, noetisk del. Systemet i dette forhold er selvdefinerende, og indeholder derfor ikke noget princip som sådan. Der opstår udviklinger i dette system, som er selvdefinerende, men de udgør ikke en målestok for, eller i, dette system. Endvidere er der ingen faste måleforhold eller måleenheder til rådighed; det eneste, der er, er princippet om udvikling i sig selv – i dette tilfælde, menneskets kreativitet i sig selv – som tilvejebringer systemets »energi«.

Menneskeheden, det være sig i USA eller i Kina, er legemliggørelsen af denne evne og repræsenterer et princip, der går ud over noget som helst, som er af fysisk natur. Denne videnskabelige forståelse kommer til os i moderne tid fra Johannes Kepler og Nicolaus Cusanus, som beviste, at eftersom udelukkende kun det relativt ubegrænsede kan måle det relativt begrænsede (og aldrig omvendt, i modstrid med den imbecile Aristoteles), kan der ikke findes en fast målestok i et system, som inkluderer menneskets kreativitet, og at det derfor udelukkende er menneskets intellekt (sind), som er målestok for universet.

Det er af afgørende betydning for de opgaver, som menneskeheden nu konfronteres med, forklarede LaRouche, at fokusere klart på dette koncept. Vore fejltagelser kommer ind dér, hvor denne klarhed er fraværende; så er det, at vi begår fejltagelser. Systemet eksisterer, og vi kender det – men ikke som et objekt.

Det er her, at Kina ikke begår fejltagelser; hvilket er et meget interessant træk af Kinas videnskabelige lederskab; hvilket er et af de mindst forståede træk ved den aktuelle, strategiske situation. Men det er et koncept, som vi kan gøre tilgængeligt; det er universelt for hele menneskeheden.

Lyndon LaRouche forklarede også dette koncept i sit webcast fra 19. september:

»For eksempel har man tilfældet med BRIKS. Tilfældet med BRIKS viser os modellen for muligheder og løftet om succes. Så det, vi må gøre, er, at vi må tage BRIKS-konceptet og sige, at vi ikke længere har et system af [blot] regeringer, men vi har et system; vi har et system, som vi selv skaber, et internationalt system af en ny art, i hvilket folkene i de forskellige dele af verden gør det, som de må gøre ...«

»Og mennesket må således nytænke sig selv. Og det, vi ser i Sydamerika, i nogle tilfælde, det, man ser andetsteds, er et forsøg fra nogle regeringers side, eller fra nogle dele af regeringers side, på at opdage et nyt princip for regeringsførelse, i hvilket regering bliver målet, ikke midlet, men målet! Med det formål at give liv til en idé om mennesket, som mennesket aldrig før har fået, og for at nå et niveau, som mennesket aldrig tidligere har opnået! Det er vores mission, eller bør være vores mission. Og hvad vi burde beskæftige os med er at tænke, tænke over, hvad alt dette betyder. Vi må have en helt ny idé om, hvad menneskeden er ...«

»Vi må genopdrage menneskeheden indefra, og give menneskeheden et billede af sig selv, som det aldrig tidligere har opnået, og lade det fryde sig.«

**Fra LaRouche-bevægelsen 24.
sept. 2014:**

En ny sikkerhedsarkitektur skal gøre en ende på geopolitik

Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, har udstedt en appel, »Verden har et presserende behov for en ny, inkluderende sikkerhedsarkitektur«, som tilvejebringer grundlaget for at begynde at løfte sindet hos diplomater, politiske beslutningstagere og slet og ret engagerede og dedikerede borgere i alle lande, for beslutsomt at konfrontere den aktuelle, globale krises virkelighed og behandle den på et niveau, hvor den kan løses. Der er ingen hurtige og utilstrækkelige løsninger, som vil fungere under de aktuelle omstændigheder. Tiden er inde til, at menneskeheden skal bruge »fornuftsevnen« til at skabe sin egen, ægte rolle på planeten og i solsystemet.

Apellen, som allerede cirkulerer over hele Europa, kommer på gaden i New York City i dag, og vil blive bragt i magasinet EIR den 26. september.

Helga Zepp-LaRouche:

Verden har et presserende behov for en ny, inkluderende sikkerhedsarkitektur!

Download (PDF, Unknown)

21. sep. 2014 – Ved folkeafstemningen om Skotlands uafhængighed er London endnu engang kun med nød og næppe sluppet godt fra det – takket være en massiv skræmmekampagne. Men selv New York Times kommenterede, at den bitterhed, som er kommet til udtryk i Skotland imod Westminster-politikken – en politik, der er til gavn for de superrige, imperiekrige osv. – er paradigmatisk for den voksende vrede i befolkningen i USA og Eurozonen over etablisementets politiks eklatante fiasko.

I total kontrast hertil bygger den kinesiske præsident Xi Jinping og den indiske premierminister Narendra Modi i mellemtiden videre på et alternativt, økonomisk system og har optimistisk erklæret, at Kina og Indien tilsammen repræsenterer 35 % af menneskeheden og sammen skriver drejebogen for fremtiden.

Xi Jinpings tredages besøg i Indien repræsenterede virkelig et kvalitativt gennembrud i de kinesisk-indiske relationer. Ikke blot har Kina til hensigt i de næste fem år at investere 20 milliarder dollars i Indien i opbygning af højhastighedsjernbaner, modernisering af jernbanestationer, industri-parker, telekommunikation og produktion af automobildele, men Kina vil til gengæld også åbne sit marked for indiske, farmaceutiske produkter og landbrugsprodukter, samt film. Andre aftaler regulerer samarbejdet om udvikling af atomkraft, fredelig anvendelse af rumfart, et partnerskab mellem byerne Shanghai og Mumbai, såvel som kulturelle

udvekslinger, og – hvad der er særlig vigtigt – det aftaltes, at man snarest endegyldigt ville bilægge endnu åbentstående grænsestridigheder.

Senest med løsningen af dette spørgsmål trues de vestlige medier og tænketanke med at udgå for det stof, som de synes at behøve til deres, til absurditet grænsende, smålighed. For ude af stand til at erkende det store design bag dette topmøde, har de vestlige medier udeladt dette til fordel for kun at beskrive de formentlige, geopolitiske interessekonflikter mellem de to nationer.

For kammertjeneren findes der ingen helte – men ikke, fordi han ikke er en helt, men fordi enhver er en kammertjener; således beskriver Hegel denne mentale tilstand i sin fænomenologi. Det, som disse medierepræsentanter og tænketanke med deres snæversynede, geopolitiske perspektiv ikke forstår, er den kvalitative forandring, som har udviklet sig i løbet af det seneste år med Xi Jinpings politik med den Nye Silkevej og BRIKS-staternes dynamik for en ægte udviklingspolitik. Stadig flere af Asiens, Sydamerikas og Afrikas stater modsætter sig IMF's og Verdensbankens korset af betingelser og er i færd med at skabe egne udviklingsbanker med AIIB (Asiens Infrastruktur-Investeringsbank), NDB (Nye Udviklingsbank) og en SCO-bank (Shanghai Cooperation Organisation), som udelukkende er tilegnet finansieringen af realøkonomiske projekter, og ikke spekulation.

Bag ved dette ligger der en beslutsomhed om endelig at komme i gang med transformationen, ud af underudvikling og fattigdom og frem til at forsvare sin egen befolknings almene vel. Det, som skriverkarlene og de talende hoveder ikke kan forestille sig, er den kendsgerning, at der findes nutidige regeringer, som virkelig forsvare deres nationers og menneskehedens interesser – og ikke bankernes, hvilket er sædvanligt i Europa og USA.

Den voksende alliance af BRIKS-stater, UNASUR-stater i

Sydamerika og medlemmer af ASEAN og SCO i Asien, og til hvilke man også må henregne stater som Egypten, Nicaragua og Sydkorea, er ikke kun smedet sammen gennem det fælles, økonomiske udviklingsperspektiv, men også i erkendelsen af, at den amerikanske regerings, Storbritanniens, NATO's og EU's konfrontationsstrategi over for Rusland har fremmanet den umiddelbare fare for en global, termionuklear krig.

I en udsædvanlig artikel med titlen: »Eftersom muligheden for en tredje verdenskrig eksisterer, må Kina være forberedt«, beskæftiger professor Han Xudong fra Folkets Befrielseshærs Nationale Forsvarsuniversitet sig med dette spørgsmål. Af den tilspidsede krise i Ukraine truer en direkte militær konfrontation mellem USA og Rusland med at udvikle sig, som, så snart den er brudt ud, ville sprede sig til hele planeten og eskalere til en verdenskrig.

I øjeblikket er verden allerede gået ind i verdenskrigens tredje fase, som drejer sig om verdensrummet, internettet og verdenshavene. Kina kan, konfronteret med disse trusler, ikke blive trængt op i en passiv position, hvor landet er sårbart; det må altså tænke på en tredje verdenskrig, hvor det drejer sig om at udvikle sine militære styrker, først og fremmest flåden og flyvevåbnet, skriver Han Xudong.

Pave Frans sagde i princippet nøjagtig det samme i anledning af en mindehøjtidelighed for udbruddet af Første Verdenskrig. Han sagde, at man allerede udkæmper »en stykkevis verdenskrig«, med forbrydelser, massakrer og ødelæggelser. Og den tyske historiker Michael Stürmer har netop i Die Welt fremlagt en diagnose, der siger, at verdenspolitikken siden Ukraine-krisen har befundet sig i en eksperimentaltilstand, hvor gennemprøvede regler for kriseforebyggelse og krisehåndtering er blevet smidt over bord, og hvor det ledende personale ikke har nogen erfaring med nødsituationer. I kampretorikken mangler der en behørig respekt for de grænseløse muligheder for ødelæggelse og selvødelæggelse. Den sikkerhedsarkitektur, som opstod af den Kolde Krig, og som

forbløffende nok sluttede uden en katastrofe med den tyske genforening, skal nu være afløst af en epoke med ikke-erklærede, små krige uden begyndelse og uden afslutning, og som strækker sig fra Indokina/Vietnam til Afghanistan, Syrien og Irak. I Ukraine-krisen handler begge sider uden mål og uden udgangsperspektiv, ingen ved, hvor det alt sammen ender, den ene optrapning føre til den næste, og fornuftsbudene fra den lange, atomare fred synes at være glemt, skriver Stürmer.

Den russiske premierminister Dmitri Medvedev opsummerede netop situationen på en konference om økonomi i Sotji: »Grundlæggende set er hele det europæiske sikkerhedssystem truet, såvel som også grundlæggende værdier, fortsat globalisering og principielt hele idéen om fredelig udvikling. Jeg har følelsen af, at Vesten fuldstændig har glemt, at Rusland har sine egne, nationale interesser ... Historien viser klart, at alle forsøg på at udøve pres på Rusland gennem sådanne tiltag (sanktioner) har været forgæves. Vi vil ikke acceptere politisk afpresning. Vi er verdens største land, en atommagt, hvor 150 millioner mennesker lever, et område med enorme råmaterialer og et kæmpemarked for varer, tjenesteydelser og investeringer. Vesten opfører sig derimod, som om Rusland slet ikke fandtes på verdenskortet.«

Når det nu, fra det kinesiske militær og til Paven, den russiske regering og voksende grupperinger inden for alle europæiske nationer, står klart, at Tredje Verdenskrig egentlig allerede er begyndt, at alle spilleregler til at undgå krigen er røget over bord, og der egentlig ikke længere findes noget sikkerhedssystem – hvorfor trækker vi så ikke øjeblikkeligt i nødbremsen og standser dette vanvittige tog, som i fuld fart raser direkte mod muren, bag hvilken kun findes den store intethed?

Vi må omgående have en global konference om denne nødtilstand, som kun har ét eneste tema: Hvordan skal en global, inkluderende sikkerheds-arkitektur, som garanterer eksistensen af og sikkerheden for alle nationer på denne planet, være

organiseret?

Det er dog åbenbart, at den aktuelle, strategiske krise begyndte med de brudte løfter til Rusland på tidspunktet for Sovjetunionens opløsning, nemlig, at NATO's grænser aldrig ville blive udvidet til Ruslands grænser. Vi må atter udgå fra dette punkt og det lige så åbenlyse punkt, at der i 1991 ikke fandtes nogen overbevisende grund til, at Rusland blev udelukket fra alle forbund, og at NATO og EU i stedet blev udvidet stadig længere mod øst, således at den hensigt, at inddæmme Rusland og sluttelig gøre landet umuligt at forsvare, ikke mere kan benægtes.

Præsident Xi Jinping har gentagne gange argumenteret med, at der ikke kan være en sikkerhedsordning, som kun giver nogle stater sikkerhed, mens andre forbliver i en tilstand af fare og kaos, men at udelukkende kun en inklusiv sikkerhedsarkitektur kan garantere verdensfreden. Netop en sådan global sikkerhedsarkitektur, som omfatter alle stater på Jorden, må sættes på dagsordenen som hastesag, hvis vi ikke vil begå kollektivt selvmord.

Det indlysende, økonomiske grundlag for et sådant inkluderende sikkerhedskoncept er programmet for den Nye Silkevej, hvis virkeliggørelse Kina arbejder på, og hvis ånd de ovenstående alliancer har tilsluttet sig. Den kinesiske regering har gentagne gange understreget, at denne idé om den Nye Silkevej er et åbent koncept, som alle Jordens nationer kan tilslutte sig.

Den menneskelige art vil kun overleve, hvis vi lærer lektien fra det 20. århundredes to verdenskrige og ophører med at tænke i geopolitiske kategorier. Vi må erstatte denne imperialistiske, oligarkiske anskuelse med et nyt paradigme, som gør menneskehedens fælles mål til en prioritet, som bestemmer alt andet. Dette er i øvrigt den vision, som Nikolaus fra Kues (Nicolaus Cusanus) allerede i det 15. århundrede med Coincidentia Oppositorum-tænkemåden,

modsætningernes sammenfald, var fortalere for, og om hvilken han har sagt, at det er den eneste måde, hvorpå overensstemmelse med makrokosmos kan opnås.

Vi er nu kommet til et punkt, hvor vores overlevelse som art er afhængig af, at vi når frem til dette niveau af tænkning.

*Foto: Xi Jinping med frue og Narendra Modi under besøget i
Indien*

Helga Zepp-LaRouches tale på konferencen »Ét bælte, én vej« i Beijing, den 5. september 2014

Den Nye Silkevej betyder et skift, væk fra nationers og grupper af nationers geopolitiske interesser, og fokuserer på menneskehedens fælles interesser. Det sætter fokus på spørgsmålet om, ikke, hvad der er min fordel i dette eller hint område, men derimod, hvor vil menneskeheden være om 100 år fra i dag, eller endda om 10.000 år fra i dag? Den Nye Silkevej vil blive til en Verdenslandbro, som vil forene og forbinde alle nationer og kulturer til ét, en menneskehed. Det vil, som præsident Xi Jinping sagde, inkludere hele menneskeheden og vil frembringe menneskehedens sande identitet som universets kreative art.

Den Nye Silkevej, som den blev præsenteret af Xi Jinping for et år siden, og som den har udviklet et momentum gennem BRIKS-

topmødet i juli måned i Brasilien, efterfulgt af topmødet mellem BRIKS og statsoverhovederne fra de sydamerikanske lande den næste dag, har allerede forandret verden. Som et resultat af denne Nye Silkevejs-dynamik er der indgået aftaler om flere store projekter i hele verden, for eksempel den anden Panamakanal igennem Nicaragua, en transkontinental jernbane fra Brasilien til Peru, og flere aftaler om samarbejde om atomkraft mellem forskellige nationer.

Der er en pludselig eksplosion af optimisme, hvor lande vover at hævde deres suverænitet og begynde at virkeliggøre projekter, som har ligget på hylden i årtier, men som har været modvirket som følge af de betingelser, som de internationale finansinstitutioner har stillet. Denne eksplosion kommer selv fra lande, som endnu ikke formelt er en del af BRIKS eller Silkevejen, som f.eks. Egypten, som har indledt et spektakulært program med national, økonomisk opbygning, eller Argentina, som modigt har modstået et forsøg på angreb fra gribbefondenes side.

Der er en ny, kulturelt set totalt optimistisk opfattelse af egen identitet hos en større del af menneskeheden, baseret på idéen om menneskeheden som den eneste kendte, kreative art, en art, som kan tænke og gøre ting, den aldrig før har gjort. Der er også begyndelsen til en ny finansiell arkitektur, såsom den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, den Nye Udviklingsbank, samt tilhørende valutareservefonde for at forsvare lande imod spekulative angreb. Kinesiske eksperter understreger, at disse nye banker ikke skal erstatte IMF, Verdensbanken eller den Asiatiske Udviklingsbank, men at de er et supplement til disse.

Hvis perspektivet om Den nye Silkevej skal lykkes, må flere udfordringer og lektioner fra de seneste 23 år behandles. Da Sovjetunionen gik i opløsning i 1991, og Jerntæppet mellem Øst og Vest faldt, foreslog Schiller Instituttet Den eurasiske Landbro som idéen om at forbinde Europas befolknings- og industricentre med Asiens gennem udviklingskorridorer,

programmet for Den eurasiske Landbro/Den nye Silkevej. Vi foreslog dette program, som faktisk var tænkt at skulle være en fredsorden for det 21. århundrede, til flere regeringer i Eurasien. Men ulykkeligvis besluttede USA's og Storbritanniens regering at gå ind for udvidelsen af NATO, som kulminerer i den aktuelle krise med Rusland over Ukraine.

Men så, i 1996, arrangerede den kinesiske regering en meget stor konference i Beijing med titlen, »Den eurasiske Landbro og udviklingen af områderne langs med Den eurasiske Landbro«, med deltagelse af 34 lande, og jeg var en af talerne ved denne konference. Kina erklærede på dette tidspunkt Den eurasiske Landbro som sit strategiske, langfristede perspektiv frem til år 2010, men i stedet for at gå frem ad denne vej, kom forskellige kriser i vejen: Der var Asien-krisen i 1997, for en stor dels vedkommende resultatet af spekulative angreb fra folk som George Soros, og som forårsagede flere asiatiske valutaers sammenbrud. Som en konsekvens var der den russiske GK0-statsbankerot (GK0: russiske kortfristede statsobligationer), såvel som også krisen med LTCM, Long Term Capital Management, i 1998, som midlertidigt blokerede for Silkevejspolitikken.

I 2007 begyndte den globale finanskrisen for alvor med nedsmeltningen af det amerikanske, sekundære ejendomsmarked, og dernæst sammenbruddet af Lehman Brothers og AIG i september 2008. Nu er den transatlantiske finanssektor håbløst bankerot og står over for en ny nedsmeltning, som er meget værre end den i 2008. Kendsgerningen er, at for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er håbløst bankerot. Som topinsidere privat hævder, så er elefanten i værelset den moralske fare; regeringens bail-out (redningspakker) transformererede simpelt hen privat spillegæld til offentlig statsgæld og opmuntrede til dårlig opførsel fra bankernes side og gjorde således alt, for at gøre en fremtidig krise mere sandsynlig og mere alvorlig.

Dette førte til en markant opgivelse af sund og fornuftig

bankpraksis. Tidligere ville centralbanker ikke have stillet penge til rådighed for bailouts. Hvis banker ikke kunne inddrive deres lån, måtte de afskrive dem. Nu er skellet mellem forventede og uventede tab forsvundet, banker holder fast i deres dårlige lån, og, hvad værre er, de fortsætter med at handle med dem! Man bekymrer sig ikke om de fremtidige konsekvenser af denne praksis, undtagen forventningen om, at indkomsterne fra handelen fortsat vil vokse.

Under normale omstændigheder ville man sælge dårlige papirer til et reduceret beløb, eller, hvis de bevares i regnskabet, ville de blive regnet for et passiv for banken. Alt dette blev tilsløret af de såkaldte instrumenter fra værktøjsskassen, som førte til massive bailouts og kvantitative lempelser fra Federal Reserve, og nu selv Den europæiske Centralbank (ECB), som sænkede deres rentesats, til den i dag er næsten nul, for at gøre det samme. Og som et resultat heraf er boblen vokset, og for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er vokset med 40 %, og de har flere tvivlsomme aktiver i deres portefølje, eksponeringsrisikoen vokser, og de foregiver alle sammen ikke at se det.

Eksperter i institutionerne, som vicepræsidenten for det amerikanske FDIC (Statens Indskudsgarantifond), Thomas Hoenig, har advaret om, at hvis én af for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne går ned, krakker hele systemet. De udestående derivatkontrakter beløber sig på nuværende tidspunkt til 2 billiarder dollars: Dette beløb kan aldrig blive betalt.

Den eneste måde, hvorpå man kan håndtere dette problem, er på nøjagtig samme måde, som Franklin D. Roosevelt gjorde det i 1933 som svar på den daværende finanskrisen: Glass/Steagall-bankopdelingsloven. I den amerikanske Kongres og i Senatet har man fremstillet lovforslag, som i øjeblikket støttes af flere end 80 kongresmedlemmer og 11 senatorer, samt flere end 200 nationale organisationer, og som vil genindføre Glass/Steagall-loven. Min mand, hr. LaRouche, som er den eneste økonom, der har forudsagt denne krise ved hvert eneste

relevante skæringspunkt, foreslog fire love, som tilsammen kunne ændre situationen.

For det første må Glass/Steagall-loven, adskillelsen af kommercielle banker og investeringsbanker, omgående genindføres.

For det andet må man vende tilbage til Det amerikanske, økonomiske System, som etableredes af den første finansminister, Alexander Hamilton, som skabte en Nationalbank, hvor den eneste ret til at skabe kredit ligger hos den suveræne regering, og ikke hos private banker.

For det tredje skabelsen af et kreditsystem, hvis kredit udelukkende kun genereres til realøkonomiens fremtidige produktion, men denne realøkonomi må baseres på videnskabelige principper om fysisk økonomi, og ikke til noget andet formål. Og dette må ske i hvert eneste land: Ethvert land må have en Nationalbank, der har suverænitet til at skabe kredit, og som skal finansiere den Nye Silkevejs projekter, og til dette formål må vi have langfristede kreditaftaler blandt de lande, som deltager i den Nye Silkevej, over 20, 30, 40 og 50 år.

Og for det fjerde må der introduceres en videnskabelig drivkraft i økonomien, som fører til højere energigennemstrømningstætheder i produktionsprocessen. I dag vil det sige, at der må være et forceret program for virkeliggørelsen af termionuklear fusionskraft som det næste, absolut nødvendige, højere niveau af energigennemstrømningstæthed.

Det er derfor, at den kinesiske månemission Chang'e-3, Chang'e-4 og Chang'e-5 er af absolut afgørende betydning for menneskehedens fremtidige eksistens; hvorfor gennembruddet med Yutu-robotten, som førte til landingen på Månen sidste december med den hensigt at minere helium-3 på Månen til brug for en fremtidig fusionsøkonomi på Jorden er absolut afgørende for at finde en løsning på den aktuelle krise. For

termonuklear fusionskraft, baseret på helium-3, vil ikke alene give menneskeheden energisikkerhed i millioner af år, men Månens helium-3 som basis for brændstof betyder også råmaterialesikkerhed. Fusionsfakkel-teknologien vil forvandle affald til alle slags nye råmaterialer gennem isotop-udskillelse, men også anvendelsen af helium-3 repræsenterer en ny, videnskabelig revolution, eftersom produktet fra fusionsreaktionen ikke er en neutron, som er meget skadelig for reaktormaterialet, men en proton, hvilket betyder, at det kan kontrolleres og styres ved at bruge magnetiske felter, og på denne måde kan det bruges til direkte energikonvertering, som er 70 % effektivt.

Dette vil skabe en fuldstændig ny, økonomisk platform på Jorden, og for propulsiv fremdrift i rummet, som vil muliggøre en konstant acceleration på 1 g og muliggøre rumrejser til Mars og andre himmellegemer. Beherskelsen af fusionskraft baseret på helium-3 vil muliggøre forsvar af planeten imod asteroider, meteoritter, kometer, håndtere Solstorme og lignende ting.

Hvad har alt dette med den Nye Silkevej at gøre? Den Nye Silkevej betyder et skift, væk fra nationers og grupper af nationers geopolitiske interesser, og fokuserer på menneskehedens fælles interesser. Det sætter fokus på spørgsmålet om, ikke, hvad der er min fordel i dette eller hint område, men derimod, hvor vil menneskeheden være om 100 år fra i dag, eller endda om 10.000 år fra i dag? Den Nye Silkevej vil blive til en Verdenslandbro, som vil forene og forbinde alle nationer og kulturer til ét, en menneskehed. Det vil, som præsident Xi Jinping sagde, inkludere hele menneskeheden og vil frembringe menneskehedens sande identitet som universets kreative art.

Fra LaRouche-bevægelsen 5. september 2014: Fri os fra de desperate, tvetydige briter, før det er for sent

5. september 2014 – Hvis NATO-topmødet i Wales viser noget, så er det, at Det britiske Imperium er fuldstændig desperat for at forsøge at hævde sin magt, og det er i færd med at føre sine spytslikkere, hvoraf den mest fremtrædende er Barack Obama, ned ad vejen til ødelæggelse. Den første dags NATO-diskussioner karakteriseredes af bluff og bulder omkring vanvittige, politiske forslag, som den britiske regering har lagt på bordet – og som sandsynligvis ikke fører nogen steder hen.

Hvad er disse forslag? Et forslag er mobiliseringen af to hurtige indsatsstyrker, den ene, som NATO kan bruge til såkaldt fælles forsvar, og den anden styret af briterne med tilslutning fra Danmark, Letland, Estland, Litauen, Norge og Holland, og som er til brug for intervention i Østeuropa. De tegner sig for, hvad der svarer til musen, der angriber elefanten – men de kan tjene som provokerende instrumenter imod russerne, med uforudsigelige resultater.

Det andet forslag er en politik, som Underhusets Forsvarskomite har fremlagt i en rapport, som blev udgivet i slutningen af juli måned. Denne rapport, som er udtrykkeligt

baseret på den idé, at Rusland er fjenden, kræver blandt andet en sænkelse af tærsklen for påkaldelse af Artikel 5, den artikel, som kræver fælles forsvar. Denne sænkelse af tærsklen omfatter, at NATO skaber en doktrin for alliancen, som går ud på at respondere på »flertydig krigsførelse« – hvilket inkluderer, at Rusland vifter rundt med »ikke-militære våben«, inklusive informationskrig!

Et tredje forslag er mobiliseringen for en militær intervention i Sydvestasien, angiveligt imod ISIS, men baseret på Camerons (og Obamas) udtrykkelige insisteren på, at Assad er fjenden – dvs. en insisteren, som gør Cameron til en allieret med ISIS.

Der er ingen, der skal ligge under for den illusion, at disse planer vil skride frem som præsenteret. De europæiske nationer og USA er bankerot og kan ikke stille de milliarder, som de kræver til finansiering af disse ønskedrømme. Den ukrainske regering, som de tilsyneladende støtter, er selv blevet trængt op i en krog af anti-Kiev-styrker i den sydøstlige del, og er blevet tvunget til forhandlingsbordet. Magtbalancen er til fordel for dem, som er modstandere af dette vanvid – men det er ingen garanti for, at krudttønden ikke eksploderer.

Faktisk burde meddelelsen fra chefen for Den europæiske Centralbank Mario Draghi om hans nye politik med kvantitative lempelser og sænkede rentesatser med al ønskelig tydelighed demonstrere, at det transatlantiske system synger på sidste vers. Draghi forpligtede ECB til en politik, som allerede har ført til negative rentesatser over hele Europa og således også til spekulationsboblens nye højder, som meget rammende kunne sammenlignes med tulipanboblen i det 17. århundrede, hvor buddet på et enkelt løg lød på 2.900 dollars (selv om der aldrig var nogen, der så, eller plantede, et løg).

Og alt imens de transatlantiske myndigheder ikke vil erkende det, så bliver de også erklæret bankerot af den igangværende, morderiske Ebola-epidemi i Afrika, som er godt på vej til at

blive til en global pandemi, med mindre man fjerner Det britiske Imperiums politik, som både har skabt den og forhindret, at man mobiliserede imod den.

Takket være det arbejde, som LaRouche-bevægelsen har udført, samt fremtrædende individer særligt i Kina, Rusland og Indien, så er der imidlertid et alternativ til katastrofen med krig og sygdom. Flertallet af menneskeheden skynder sig at slutte sig til BRIKS-processen med at lancere byggeprojekter, der for længst skulle have været iværksat, såsom Egyptens Nye Suezkanal, og med at samarbejde omkring avancerede projekter i rummet og anden højteknologisk forskning. Den afgørende komponent, som de mangler, er præcis den komponent, som gør det vanvittige, britiske fremstød så farligt – USA.

Vi må gå foran i kampen for at tage USA tilbage, befri det fra Obama og Boehner – Det britiske Imperiums håndhævere. Vi ved, at det kan gøres. Vore medborgere ønsker, ligesom Kina, Rusland, Indien, Argentina og milliarder af andre, fremskridt for dem selv og deres børn. Vi kan vise dem, hvordan det opnås, og hvordan de kan tilslutte sig en bevægelse, som allerede fører vej.

Ligesom BRIKS er ved at dumpe Det britiske Imperium, således må USA gøre det samme. Begynd med at dumpe Boehner og Obama.

Helga Zepp-LaRouche siger: Bekæmp IS gennem udvikling; Gør ørkenen frugtbar

10. september 2014 – I et af sine mange interviews med kinesiske medier i den første uge af september fik grundlægger af Schiller Instituttet [i Tyskland] Helga Zepp-LaRouche stillet det afgørende spørgsmål: Hvordan bekæmper man 'ISIS' og lignende terrorgrupper? Fru Zepp-LaRouche, som i årtier har været forkæmper for det, som nu er Kinas 'Ny Silkevejspolitik', svarede, at langfristet og højteknologisk økonomisk udvikling er nøglen. Spørgsmålet til hende kom fra interviewer Zheng Chenguang fra China Radio International.

CRI: »Hidtil har den eneste mulige løsning for alle disse vestlige regeringer været simpelt hen at bombe ISIS, men det vil ikke løse problemets rødder. De talte om mere samarbejde og koordinering fra forskellige lande for at løse problemet. Kan De pege på nogle af de mere konkrete bestræbelser, som kan udføres for at afholde det fra at sprede sig ...«

Zepp-LaRouche: »Allerede tilbage i november 2012 arrangerede Schiller Instituttet en konference i Frankfurt, hvor vi præsenterede en omfattende freds- og udviklingsplan for hele området, fra Kaukasus i Centralasien, til Afghanistan og til Golfen, og til Middelhavet. Så hele dette område må behandles under ét.

Dernæst må Silkevejen forlænges til alle disse lande. Og hvis Rusland, Kina, Indien, Iran, forhåbentlig USA og de europæiske lande, samarbejder og erklærer ørkenen krig – hvis man ser på kortet, kan man se, at fra Atlanterhavskysten i Afrika, over Sahel-zonen, Sahara, Den saudiarabiske Halvø, Iran til Kina, har man et stort ørkenbælte. Dette er praktisk talt ubeboeligt for mennesker, der er ingen landbrug, ingen byer.«

»Så vi har forberedt en udviklingsplan, som grundlæggende set ville forlænge Silkevejen, eller, som vi undertiden kalder det, den Eurasiske Landbro, ind i dette område for at udvikle ørkenen gennem tre metoder: Man kan bruge vandet fra grundvandsmagasiner, man kan omdirigere nogle floder, man kan skabe dæmninger, men det vigtigste er, at man må have fredelig atomkraft til storstilet afsaltning af havvand, og dernæst bruge dette vand til at få ørkenen til at grønnes. Og på denne måde kan man få landbrug, industri, man må opbygge infrastruktur i hele dette område i samme tæthedsgrad som f.eks. i Tyskland ...«

»Hvis man således har denne tilgang, kan man på denne måde give de unge mennesker i dette område et økonomisk fremtidsperspektiv, for mange af dem ville ikke slutte sig til terroristerne, hvis de havde et håb om en økonomisk fremtid. Så løsningen må være fred gennem udvikling.«

Ironisk nok havde Washington Post en lang historie den 10. september, som anklagede Kina for at bygge et højhastigheds, »Ny Silkevejs«, -jernbane gennem nogle af Moder Naturs mest ugæstfri områder, Lanzhou til Urumqi, og videre til Europa, »for at cementere Kinas kontrol over sin Xinjiang-region med muslimsk flertal, gennem investeringer og økonomisk vækst ...«

Fordybelse:

Schiller Instituttets Specialrapport, juni 2012, 16 sider:

»Et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og Det afrikanske Kontinent«

Schiller Instituttets Specialrapport, dec. 2012, 16 sider:

»Kun et totalt paradigmeskifte kan forhindre en katastrofe«

HOVEDARTIKEL, Hussein Askary,

[Krigen mod ørkenen kan samle hele verden \(side 6\)](#)

Fra LaRouche-bevægelsen 4. september 2014: Tiden er kommet til at dumpe Obama og Boehner

24 timer før NATO-topmødet med statsoverhoveder i Wales løb præsident Obama rundt i Estland og kom med absolut vildt provokerende udtalelser imod Rusland onsdag. I, hvad man kun kan beskrive som en klinisk demonstration af hans totale frakobling fra virkeligheden, kastede Obama sig i en tale i Talinn ud i en tirade imod Ruslands »frække angreb« imod Ukraine, og erklærede dernæst, at

»demonstranterne i Ukraine på Maidan var ikke anført af neonazister eller fascister. De var anført af almindelige ukrainere, mænd og kvinder, unge og gamle, som var dødtrætte af et korrupt regime, og som ønskede at deltage i det fremskridt og den fremgang, som de ser i resten af Europa. Og de indlod sig ikke på en bevæbnet magtovertagelse ... «

Han fortsatte med at udpege Rusland og løj,

»det var ikke regeringen i Kiev, som destabiliserede det østlige Ukraine. Det var de pro-russiske separatister, som opmuntres af Rusland, finansieres af Rusland, trænes af Rusland, forsynes af Rusland, og bevæbnes af Rusland. Og de russiske styrker, som nu er rykket ind i Ukraine, er ikke på en humanitær eller fredsbevarende mission. De er russiske kampstyrker med russiske våben i russiske tanks.«

Efter at omtale den succesrige, europæiske økonomi, fortsatte Obama med at påstå, at de sanktioner, der var påtvunget Rusland, havde ødelagt den russiske økonomi, og at Rusland var fuldstændig isoleret.

Virkeligheden på jorden i det østlige Ukraine udgør yderligere en udfordring for Obama og de andre NATO-statsoverhoveder, som mødes i dag, den 4. sept. i Wales. Ukrainske styrker er blevet overvældende slået i den seneste kamp, med skønsmæssigt 7.000 ukrainske tropper fra hæren og militserne nu omringet i diverse østlige dele. Onsdag morgen talte præsident Vladimir Putin i telefon med den ukrainske præsident Petro Poroshenko. Efter samtalen kom både den ukrainske og russiske regering med udtalelser, som antyder, at de to statsoverhoveder havde diskuteret parametre for en langsigtet våbenstilstand og en løsning på de østlige, ukrainske provinseres status. Putin sagde til *RIA Novosti*, at han havde forhåbninger om, at fredagens møde med Kontaktgruppen i Minsk, Hviderusland ville resultere i endelige aftaler.

Obamas psykotiske fornægtelse af virkeligheden omkring situationen i Ukraine matcher briterne, som er i færd med at forberede et endeligt forslag til NATO-topmødet om skabelsen af en hurtig indsatsstyrke på 4.000 mand under britisk ledelse, som kan indsættes imod Rusland med 8 timers varsel. Endvidere udfører NATO-lande en række manøvrer i september måned – i det vestlige Ukraine, Sortehavet og i Østeuropa – alt sammen under den »atlantiske beslutsomheds« paraply. Manøvrerne i Sortehavet, med navnet »Havbrise«, vil finde sted 8.-10. september og vil omfatte flådeskibe fra USA og fire

europæiske NATO-lande. Det amerikanske skib bliver USS Ross, det andet AEGIS-missilforsvarsskib, som er udstationeret i Rota, Spanien.

Onsdag erklærede Lyndon LaRouche, at NATO styres af briterne, og at de er yderst sårbare.

»De må hellere lade være med at angribe, for Rusland vil svare – og svaret bliver ikke det, som briterne forventer.«

Sandheden er, at der ikke er basis for en varig fred, så længe Obama og Boehner er ved magten i USA. Kongressen har alle de beviser, de behøver for at indlede omgående rigsretssagsprocedurer imod Obama den 8. sept., når Huset og Senatet vender tilbage til Washington – på Lyndon LaRouches 92-års fødselsdag. Ingen Kongres med respekt for sig selv kunne tolerere Boehners fortsættelse som formand i Huset, lige såvel som det kunne undlade at stille Obama for en rigsret. Det er virkeligheden, og tiden er inde til helt og holdent at konfrontere denne virkelighed. Obama har behandlet sin afvisning af Forfatningens artikel 1, sektion 8, og Resolutionen om Krigsbeføjelse, hånligt, ved at sende seks breve til Kongressen om de voksende udstationeringer i Irak – hvor han i hvert tilfælde påstår, at brevet er tilstrækkeligt til at tillade yderligere 60 dage af amerikansk militærhandling uden Kongressens bemyndigelse. Dette er i sig selv en alvorlig forbrydelse og forseelse og sikrer hans omgående afsættelse.

Den amerikanske økonomi er praktisk talt blevet udslettet af Obamas politik. Den seneste krise er i præriestaterne, hvor godtransportkartellet – som ejes af den entusiastiske Obama-tilhænger Warren Buffet og en anden hedgefond-kumpan – truer med at udslette dette års hvedehøst ved at nægte at transportere hveden til markederne. I dele af hvedebæltet har hveden rådnet i siloer i fire måneder, mens godsvognene transporterer olie fra fracking-felterne i området.

Hvis man ønsker at undgå termonuklear udslettelse eller en total disintegration af den amerikanske økonomi, så tilslut jer kampagnen for at stille Obama for en rigsret og fjerne Boehner nu!

Virkeligheden hævder sig også i Asien, hvor Helga Zepp-LaRouche fortsætter sin succesrige tur til Kina. Onsdag optrådte Helga på et trepersoners panel på CCTV-primetime for at mindes 3. september, den dag, da anden Verdenskrig sluttede i Stillehavsområdet med fascismens nederlag. Helga præsenterede et tydeligt kort over BRIKS-nationernes gennembrud, det russisk-kinesiske strategiske partnerskab, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, den Nye Udviklingsbank, og Xi Jinpings Nye Silkevej. Hun advarede om, at det vestlige finanssystem har kurs mod et totalt sammenbrud i den allernærmeste fremtid, at al politik i kølvandet på krisen i september 2008 mislykkedes med at sætte en stopper for rodet med for-store-til-at-lade-gå-ned-banker, og at disse banker nu er 40 % større og har kurs mod en total eksplosion. Hun bemærkede, at den japanske Shinzo Abe-regerings politik har allieret sig med Wall Street og London og ligeledes er dømt til undergang – i skarp kontrast til BRIKS' perspektiv om projektfinansiering.

Fra LaRouche-bevægelsen 3.

september 2014: USA er bankerot; økonomien dør, med mindre Boehner og Obama fjernes nu

Lyndon LaRouche kom tirsdag med en skarp advarsel om, at USA's økonomi er ved at kollapse, med et finanssystem, der er bankerot uden håb om redning. Der findes imidlertid klare forholdsregler, som kan rette op på dette,

»hvis vi kan tage kontrol med processen og bringe sammenbruddet til stilstand«,

men midlet er politisk – fjern præsident Obama fra embedet uden yderligere opsættelse, sammen med hans beskytter John Boehner[1]. Under Obamas embedstid som præsident er USA's økonomi praktisk talt blevet udslettet. I dag er landets sydvestlige region død og står over for hele vandsystemets sammenbrud. Dette vil snart give sig udtryk i massehungersnød, med mindre der tages skridt til at indføre nødforanstaltninger – foranstaltninger, som Obama og Boehner systematisk har blokeret for.

Højdepunktet af krisens intensitet er den kendsgerning, at hele det amerikanske banksystem står for at eksplodere totalt, i en skala, som langt overgår sammenbruddet i 2007-2008; og det amerikanske folks forarmelse er blevet værre for hvert år siden 2007 – og også i mange perioder før det. Det vides ikke, hvilken dag i ugen, eksplosionen vil komme, eller hvorvidt den vil starte med en stor, europæisk bank eller en Wall Street-bank. Hvad der imidlertid er sikkert er, at sammenbruddet kommer meget snart.

LaRouche understregede, at erkendelsen af denne barske realitet er det første trin på vejen til at håndtere krisen,

så den ikke fører til total disintegration og død. Dette betyder, at Boehner skal væk fra formandsposten; Obama skal væk fra Det hvide Hus. Dette spørgsmål har førsteprioritet i Kongressen, når den vender tilbage fra pausen den 8. september. Intet mindre end fjernelsen af Obama kan skabe de betingelser, ved hvilke USA kan afværge den totale udslettelse af økonomien.

LaRouches budskab til det amerikanske folk, som han overleverede til kolleger tirsdag, lød:

»Obama er ved at sulte jer ihjel, så I må fjerne ham nu. Så kan vi reorganisere nationens finansielle situation for at forhindre et kaotisk kollaps.«

Der kan omgående tages skridt til at sætte skub i produktionen i USA ved at lancere vitale infrastrukturprojekter og andre forholdsregler, så den kendsgerning, at nationen er bankerot, kan håndteres og et sammenbrud afværges, mens man indfører en ny politik for at gendanne virkelig, fysisk-økonomisk vækst.

Hans andet budskab, der drejer sig om successen med de lande, som grupperer sig omkring Kinas enestående, økonomiske kreativitet – BRIKS og andre nationer, som forbinder sig med det – illustreres rigeligt hver dag. Rusland gav i dag Kina en enestående adgang til at investere i Rosneft og i landets sibirske gasfelter, et tegn på den totale tillid, som Rusland nu investerer i sine eurasiske alliancer. De to nationer er i færd med at bygge verdens største netværk af gasledninger. Det rapporteres, at Indien går i retning af at tilslutte sig det kinesiske initiativ, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, ligesom andre asiatiske nationer. Egypten har genoptaget udviklingen af landets atomkraft, som har været forsinket i 20 år, på Middelhavskysten og annoncerer et nyt, stort infrastrukturprojekt næsten hver uge. Alt imens Argentina opgraderede sin fødevareeksport til Rusland, har det fået fuld garanti fra Kina om, at dettes investeringer i argentinske atom- og vandkraftværker er »gribbe-sikret«, og at

Kina ikke vil give slige hedgefonde som Elliot Management og NML den mindste smule information.

Til truslerne om krig og finansiel krigsførelse, der kommer fra London, NATO og Londons marionetter som Obama, siger disse nationer med voksende succes, ligesom LaRouche har sagt, »Og hvad så?«. Han understregede,

»Det, jeg siger, er, kan jeg fortælle jer, det, som man siger i Rusland. Det er, hvad man siger i Argentina; i Kina; i Egypten ...«

BRIKS-nationerne 'har det fint', og selv Tyskland kan reddes og vil sandsynligvis overleve ved at alliere sig med BRIKS. Modi i Indien har »vidunderlige muligheder«.

Frem for alt har Kina præsteret mirakler og er i færd med at bevæge verden i retning af nye opdagelser om Solsystemet.

»Det, der kommer fra Kina, vil blive større end noget som helst, som nogen hidtil har set. Dette er kreativitet.«

LaRouche tilføjede, at han ser tidligere præsident Bill Clinton som en potentiel hovedperson i reorganiseringen af landet i en post-Obama-æra, som vil begynde i den umiddelbare fremtid – men kun, hvis den får den rette hjælp.

[1] Formand for den republikanske gruppe i Repræsentanterne Hus

Fra LaRouche-bevægelsen 2. september 2014: Udfordring på Labor Day: At skabe et nyt system af nationer

Under en diskussion på Labor Day med LaRouche-bevægelsens Politiske Aktionskomites nationale politiske komite, reflekterede Lyndon LaRouche over menneskets natur og den mission, som han og hans organisation har vedtaget og har forpligtet sig til at præstere.

LaRouche erklærede, at den største krise nu er i færd med at ramme os. Fremstødet for krig med Rusland har nu nået et feberhøjt kulminationspunkt forud for det planlagte NATO-topmøde i Wales senere på ugen. Vi befinder os på randen af en stor krise, som kunne resultere i en term nuklear krig.

LaRouche understregede, at polakkerne i særdeleshed opfører sig som de britiske horer, de er i denne krigskampagne. Det polske aristokrati er berygtet for dets villighed til at prostituere sig for Det britiske Imperium. De er en flok degenererede sjovere. De er en dårlig, polsk vittighed.

Han vendte sig dernæst mod en definition af vores mission konfronteret med en sådan krise og erklærede, at vi har et specifikt problem. Vi er på enestående vis bevidste om, at vi kontrollerer en præstation, som vi behøver for menneskeheden. Hvad er vores organisation til for? Vi har Sydamerika. Vi har fremragende bånd til Afrika, Kina, Indien, Rusland. Hvordan bringer vi folk fra disse nationer sammen om at forstå, hvordan det nye system, de har lanceret, bør organiseres?

Kina er den førende instans for dette. De har skabt en ny måde at tænke på. Vi må integrere os som hver enkelt nation i et system af nationer. Vi må organisere denne planet. Det, som

Egypten, Rusland og Sydamerika gør, er fremragende. Hvordan definerer vi det fælles mål, som bringer alle disse ting sammen?

Svaret er helium-3. Vi må bringe det under kontrol for at skabe et nyt system, som ikke længere domineres af Det britiske Imperium.

Han erklærede over for den Politiske Komite, at Vi, her, vi må sikre, at vi præsenterer en gavnlig og nødvendig løsning på processen med at bringe denne nye forsamling af nationer sammen.

Vi må få USA til at sige, at dette er vores mission.

Faren består i tendensen til at satse på svindelnumre.

I stedet må vi tænke på, hvordan nationerne kan tænke i fællesskab for at skabe et nyt system på denne planet. Det er vores primære mission.

Forhindringen er selvtilfredshed. Selvtilfredshed gør folk dumme. Problemet er, at folk har besluttet at blive totalt dumme.

De vil ikke anstrenge sig for at gøre noget for at løse problemet.

De er uforanderlige fiaskoer. Vi må gøre os fri af mennesker, som formørker vores himmel på denne måde, som narrer os, får os i fælden med at forsøge at influere nogen.

Kinas måneprogram går udover, hvad nogen på denne planet nogensinde har oplevet.

LaRouche insisterede: Vi må være forpligtet over for menneskeheden. Vi har fremtiden i vore hænder. Det kan jeg sige til alle tvivlere. Vi må simpelt hen gøre det. Jeg er sikker i min sag. Vi vil gøre det. Vi vil forandre den måde, menneskeheden ser Solsystemet på. Det er min mission. Og det er, hvad der vil ske.

Vores mission er ikke en »ting«. Vores mission er at inspirere til det, vi ser i Sydamerika, Indien osv. Disse nationer er vores ansvar, ikke udelukkende vores ansvar, men vores ansvar over for dem reflekterer vores hengivenhed over for menneskeheden.

Kreativitet – skabevne – per se er essensen af menneskelig

eksistens. Vi er skabere i Keplers forstand. Sådan er det! Det er vores rolle, vores mission, essensen af vores mission. Prometheus-mennesket er det sande menneskelige væsen. Idéen om Prometheus-mennesket dør aldrig. Vi må indfange denne essens af storhed i os selv.

Fra LaRouche-bevægelsen 1. september 2014: Polakkerne presser Tyskland. Og hvad så?

31. august 2014 – I en artikel dateret 27. august, sektionen for »Østlige tilgange« af deres webside, rapporterer *London Economist*, at den polske regering lægger pres på Tyskland for at blive mere fjendtlig over for Rusland. De rapporterer at, i en artikel i avisen *Rzeczpospolita*, anklagede Roma Kuzniar, en udenrigspolitisk rådgiver til den polske præsident Bronislaw Komorowski, Tyskland for eftergivenhed.

»Og hvad så?« svarede den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche. »Bare endnu en dum polak!«

Kuzniar skrev, at »Putin paralyserer deres handlefrihed på samme måde, som en slange i ørkenen paralyserer en kanin«, og »Vi må acceptere, at pga. Berlins særlige relation med Rusland, kan vi ikke regne med Tyskland i spørgsmål om regional sikkerhed.« *The Economist* lægger selv yderligere pres i samme stil.

»Hvorfor holder de ikke deres penisser inde i deres bukser?« spurgte LaRouche. »Så ville de ikke have dette problem. Det er

det eneste svar, man kan give.«

På EU-topmødet i lørdags, den 30. august, valgtes for første gang en leder fra de tidligere Warszawapagt-lande som præsident for EU-Rådet: Den polske premierminister Donald Tusk. »Og hvad så?«, spurgte LaRouche igen. Den dags *London Daily Telegraph* skrev, »David Cameron scorer EU-sejr, da polsk allieret udnævnes til ny europæisk præsident.« Cameron og Tusk stod imidlertid ikke altid hinanden så nær. I et hyklerisk angreb på EU for »sociale ydelsers-turisme« tidligere på året nævnte Cameron et tal på 55 mio. pund om året, som britiske skatteydere betaler for at underholde børn af immigranter i deres hjemland, de fleste af dem polske. Tusk fordømte ham rasende på det tidspunkt.

Samme EU-topmøde den 30. august gav EU-bureaukratiet opgaven at komme frem til en ny pakke af sanktioner imod Rusland inden for en uge. Nogle af deres ledere siger, at Rusland nu har en uge til at ændre sin politik, før NATO-topmødet den 4.-5. september i Wales. »EU-embedsfolk synes at mene, at disse forholdsregler vil efterlade Rusland så isoleret fra de globale markeder, and der muligvis ikke vil være andre alternativer tilbage for dem end at kapitulere til en politisk løsning«, rapporterede *Deutsche Welle*.

Ja, sandelig! Putin må nok hellere reservere fjernsynstid nu, til sin kapitulation. »Rusland vil ikke ændre sin politik«, sagde LaRouche.

Deutsche Welle har et EU-dokument på den næste fase af sanktionerne, som vil tilføje mange flere navne på listen af bandlyste russiske individer, og som også kunne bandlyse russiske banker og energi- og forsvarsselskaber fra EU-aktiebørser.

»Det er en stor fordel for Rusland«, sagde LaRouche. »Og ved I, hvilken effekt, det vil få på de vesteuropæiske nationer? Det vil lægge dem øde.«

På tapetet til NATO-topmødet den 4.-5. september er også »en ny, fælles udrykningsstyrke på mindst 10.000 mand til at forstærke NATO's styrke som svar på russisk aggression i Ukraine«, rapporterede *Londons Financial Times* den 28. august. »Styrken vil inkorporere enheder fra flyvevåben og flåde, så vel som landtropper, og vil blive anført af britiske kommandører, med andre lande, som bidrager med en række specialtropper og enheder. De involverede lande omfatter i øjeblikket Danmark, Letland, Estland, Litauen, Norge og Holland. Canada har også givet udtryk for, at de er interesserede i at deltage.«

»Børnekorstoget«, sagde LaRouche.

Den californiske, demokratiske senior-senator Dianne Feinstein talte til *Meet the Press* i dag, hvor hun sagde, »Jeg mener, der bør være direkte diskussioner med Vladimir Putin. Jeg mener, at han er den enestående personlighed i Rusland. Rusland er et enormt land. Ukraine er et stort land. Krim er væk. Jeg mener, at man bør tage skridt til at sende folk til at tale med ham; at få vores udenrigsminister til at tale personligt med ham. Jeg mener, at det her er dybt personligt for ham. Det mener jeg virkelig. Jeg mener, at det er ham selv, der træffer beslutningerne. Og han nyder meget stor gunst i sit land.«

Feinstein fortsatte, »Folk siger, 'jamen bare vent til sanktioner bider og økonomien ryger ned'. Det mener jeg ikke. Jeg mener, at hvis russerne følger ham, og hidtil har de fulgt ham, så er russerne meget modige og har mange års lidelser bag sig, og de vil være seje nok til at udholde enhver økonomisk vanskelighed«.

»Hun har ret«, sagde LaRouche.

Samtidig, i en scene, der giver en levende erindring om Cape Canaveral i 1960'erne, samledes tusinder af argentinerne spontant her til morgen ved Bariloche-lufthavnen for at fejre

luftudskibningen af deres indfødte ARSAT-1kommunikationssatellit til Fransk Guyana, hvor den opsendes i kredsløb i oktober måned. Præsident Cristina Fernandez de Kirchner tweetede, at satellitten viser »kapaciteten til at skabe teknologi som et resultat af statens investering og højt kvalificerede, menneskelige ressourcer.« Kun otte lande i verden kan bygge så komplicerede satellitter, sagde hun.

»Tag lige og se på verdenssituationen et øjeblik«, sagde LaRouche her til eftermiddag. »Hvad har vi? Vi har en flok fjolledede fascister fra visse dele af Europa, især fra den forkerte del, så at sige. De er dumme mennesker; de opfører sig dumt; de kræver dumme ting, og jeg mener, at vi stille og roligt skal viske dem af tavlen. Det, der kommer fra de polske kryb, for eksempel, er ting, som vi ikke har noget at gøre med at spille vores tid på. Disse fyre er svindlere, de er bedragere, de er løgnere, de er snydepelse. De duer ikke! Så glem dem! Spil ikke tiden på dem. Samtidig har vi meget værdifulde folk i Europa, inden for forskellige kategorier; de er meget vigtige.

»Men nu har vi de virkelige problemer med fejltagelser, tåbeligheder og fejl i andre dele af Europa, og andre dele af verden. Vi har en vidunderlig verden ud fra BRIKS-standpunktet, en vidunderlig verden. Det, der er sket mht. Afrika; vidunderligt! Det, der er sket i Kina: vidunderligt! Det, der er sket i Indien: vidunderligt! De er vidunderlige, fordi de i deres natur er vidunderlige; de er måske ikke helt nået frem til modenhed, men de er vidunderlige ting. Alt, hvad vi gør, bør være orienteret mod denne intention. Det skal vi direkte understrege.«

Fra LaRouche-bevægelsen 31. august 2014:

Vi er på randen af ny æra, hvor Prometheus endelig er befriet

I sit webcast fredag aften blev Lyndon LaRouche spurgt, om vi nu er i færd med at gå ind i den alder, om hvilken Percy Shelly sagde, at det var den alder, hvor Prometheus endelig var befriet. LaRouche svarede:

»Vi befinder os på randen af den alder. Jeg føler, at jeg er på randen af den. Jeg insisterer på at erkende denne følelse af at være på randen af den. Jeg ved, at alt afhænger af at opnå at være på randen af den. Og det er løsningen. Der er ingen anden løsning. Enten opnår man det – man forpligter sig til det – eller man klarer det ikke. Det er pointen. Dette er ikke en valgmulighed. Dette er en forpligtelse, som er fundamental, og man kan ikke komme uden om den.«

I en opfølgende diskussion lørdag fortsatte LaRouche dette tema og understregede, at det gamle, onde system er dødt, det har ingen autoritet, dets ledere er svindlere ligesom Obama og Boehner, som bør fjernes fra deres embeder.

Han understregede, at det, vi ser ske i hele verden, centreret omkring BRIKS-nationerne, er en revolution, hvor hele nationer arbejder sammen for at udvikle menneskeheden uafhængigt og fri af det Britiske Imperiums onde imperiesystem.

Vi må erkende, at vi ikke er underordnet det nuværende system

og de svindlere, som kører det og insisterer på at underkaste alle andre deres opsyn. Ingen af disse svindlere har nogen moralsk autoritet. De skal smides ud af embedet, og vi må vinde den magt, der garanterer, at dette sker.

LaRouche erklærede, at vi må fjerne alle de regeringer, som er således defineret. Vi ønsker at komme af med den franske regering, den italienske regering. De er ubrugelige. Selve den amerikanske Kongres bør fyres.

Vi bygger ikke på regeringsmyndighed, med på den myndighed, hvorfra regering får sin sande myndighed – kreativitet.

Magten ligger nu i Rusland, Kina, Egypten. Vi er parat til at overtage planeten. Hele det globale system, som har undertrykt kreativitet og er i færd med at ødelægge menneskeheden, er rede til at blive begravet en gang for alle. Vi har et nyt system. Og vi skal være tændsatsen.

Hvis man forsøger at adaptere til det eksisterende system, er man død. Vi må skabe noget nyt.

Vi vil forandre verden. Vi har evnen til at løse problemer, som må løses.

BRIKS-nationerne er suveræne. De fik ikke suverænitet af nogen andre; det er ikke en almisse til dem, som opfører sig ordentligt, fra selvudnævnte opsynsmænd. De er suveræne i deres natur. De vil ikke længere lade andre sætte standarder for at måle deres opførsel. Det er, hvad der sætter dem i kraft.

Det nye system er en modsætning til det gamle, onde system. Modi er en revolution; Kina er en revolution; Egypten er en revolution. Tilsammen udgør de en, stor revolution.

LaRouche sagde, han har alle brikkerne til at gennemføre det her. Det er ikke et spørgsmål om at adaptere til dette onde system; man må eliminere det system. Det, som er ved at vokse frem, er et system med regeringer, der ikke beror på nogle andres autoritet.

I stedet bevæger vi os i retning af en verden, som er selvudviklende.

Som han erklærede under fredags-webcastet:

»Lad os få alt det nonsens af vejen. Det, vi behøver, er simpelt hen at skabe arbejdskraftens produktive evner per se.«

Vi har nået slutningen på regering per se. Det eksisterende system må erstattes af en orden, der er baseret på kreativitet per se og selvudvikling. Vi er på randen af et system, som aldrig før har eksisteret på planeten.

Vi er på randen af Prometheus Befriet. Boehner er væk!

Foto: Posthumt portræt af Percy Shelley, der skriver 'Den ubundne Prometheus, af Joseph Severn

Læs mere om den ny tid med Prometheus Befriet:

Lyndon LaRouche om Zeus, Prometheus og kampen mod livegenskab i dag

Gør 2014 til et Prometheus-år!

Hvad gav Prometheus menneskene?

Lyndon LaRouche: Slut med krig, eller slut med mennesket?

Helga Zepp-LaRouche: De Europæiske Nationers Almene Uafhængighedserklæring

Fra LaRouche-bevægelsen 30. august 2014: Fejr Lyndon LaRouches 92-års dag med Obamas rigsretssag

Ville det ikke være poetisk retfærdighed, hvis Repræsentanternes Hus indledte rigsretssagsprocedurer imod præsident Obama den 8. september, den dag, hvor de vender tilbage til Washington fra pausen i august måned? 8. september er tilfældigvis Lyndon LaRouches 92-års fødselsdag. Kongresmedlemmerne Walter Jones, Jim McGovern og Barbara Lee, de tre initiativtagere til HCR 105, som krævede, at Obama gik til Kongressen for at få en formel bemyndigelse under artikel I, sektion 8 i Forfatningen og Resolutionen om Bemyndigelse til at føre Krig, skrev til John Boehner tidligere på ugen og krævede, at han indkaldte til høringer den 8. september for at få regeringen til formelt at opsøge en debat i Kongressen og en bemyndigelse til enhver fortsat militæraktion. HCR 105 blev vedtaget i Huset i juli af et overvældende, upartisk flertal 370-40, og Boehner har ingen undskyldning for ikke at følge kravet fra Jones-McGovern-Lee.

LaRouche bemærkede fredag, at

»Obama har allerede overtrådt loven. Han burde ganske enkelt stilles for en rigsret omgående.«

Der er faktisk gået mere end 60 dage, siden starten på det amerikanske militærs engagementer i Irak imod Islamisk Stat, og tiden er inde for Obama til at forelægge sin sag for Kongressen og det amerikanske folk. General Dempsey, formand for generalstabscheferne, har lagt pres på Obama for at vedtage en kompetent politik for at udslette IS og forelægge den Kongressen for at få bemyndigelse, og Lyndon LaRouche

bakkede fuldstændig på om gen. Dempsey i sit webcast den 22. august.

I skarp kontrast til denne klarhed lød Barack Obama som et ynkeligt, ævlende fjols torsdag, den 28. august, da han, nylig hjemvendt fra sine to uger i Martha's Vineyard, fortalte reportere på en pressekonference i Det hvide Hus, at han endnu ikke havde en »strategi« for, hvordan IS skulle håndteres. Det er ganske enkelt foragteligt! Obama ved, at det amerikanske folk og Kongressen afskyer og mistror ham, og han foretrækker at gemme sig bag eksekutive ordrer og luskede, hemmelige operationer – af hvilke ingen kan knuse Islamisk Stat. Josh Earnest, pressetalsmand for Det hvide Hus, forsøgte at dække over Obamas brøler ved at give et interview til CNN senere samme torsdag, hvor han påstod, at Obama faktisk har en strategi, men bare ikke har formuleret, hvordan den skal præsenteres. Det er amatørtime, og værre endnu. Denne præsident er færdig, og Kongressen bør gøre det, som er anstændigt og forfatningsmæssigt korrekt og komme af med ham nu.

Man kan sætte Obamas patetiske opførsel i kontrast til Vladimir Putins stærke ord i fredags. Hans budskab til en lejr for unge lige uden for Moskva var:

»Genér ikke Rusland«.

Putin forsvarede selvsikkert Ruslands handlinger i Krim og forklarede de unge, at den form for folkemord, som udføres mod russiske minoriteter i det østlige Ukraine, også ville være sket i Krim, hvis Rusland ikke havde handlet. Samtidig lo han foragteligt ad NATO's påstande om, at Rusland har »invaderet« Ukraine.

»Rusland er langt fra involveret i nogen storstilet konflikt«,

sagde han på ungdomslejren på Seliger-søens bredder.

»Det ønsker vi ikke, og vi har ingen planer om det. Men selvfølgelig skal vi altid være parat til at tilbagevise enhver aggression mod Rusland.«

Han fortsatte,

»Ruslands partnere ... bør forstå, at det er bedst ikke at genere os. Gud være lovet, jeg tror ikke, der er nogen, som overvejer at udløse en storstilet konflikt med Rusland. Jeg vil gerne minde jer om, at Rusland er en af de førende atommagter.«

Da Putin afslørede NATO's bluff, modsagde OSCE, som fortsat har observatører på den ukrainsk-russiske grænse, direkte NATO-hysteriet over den såkaldte russiske »invasion« ved offentligt at erklære, at der ikke er nogen russisk invasion i gang. De sagde, at der ikke var nogen militærenheder, som krydsede over til Ukraine. Der er frivillige, som krydser over for at kæmpe side om side med oprørerne, men det udgør ikke en »invasion« eller noget tilnærmelsesvist.

Meget af den 'hype', der er mod Rusland, er tydeligvis målrettet mod NATO-topmødet den 4.-5. september i Cardiff, Wales, med deltagelse af stats- og regeringschefer, og hvor Storbritannien og Obamaregeringen vil forsøge at tyrannisere resten af NATO-landene til at gå med til flere sanktioner mod Rusland – som blot vil give bagslag mod de allerede kollapsende europæiske økonomier og banker. Den polske regering, stoppet med neokonservative fra Dick Cheneys skab (udenrigsminister Sikorsky er gift med Anne Applebaum fra Washington Post, en rigtig neokon-heks), løb en rigtig dum risiko fredag, hvor hun forhindrede et fly med den russiske forsvarsminister Shoighu i at overflyve polsk luftrum på vej hjem til Rusland fra et besøg i Slovakiet. LaRouche kaldte de polske handlinger »ynkelige og infantile« og bemærkede, at en sådan adfærd over for Rusland let kan »knuses«.

Tåberne i Det hvide Hus og i NATO's hovedkvarter lyver og

siger, at Rusland er »isoleret«, men virkeligheden er en, at Rusland og Kina går fremad med BRIKS-initiativerne, og enhver fornuftig nation på planeten vil skynde sig at gå med. Der er nu meget fremskudte bestræbelser i gang for to nye kanaler – Suezkanalen og Nicaragua – og en genoplivning af Kra-kanalen er også ved at komme i gang.

Alt imens vestlige medier har leet hånligt ad Nicaragua-kanalen, så udfører det samme, kinesiske ingeniørfirma, som udførte forundersøgelserne til De Tre Slugters Dæmning, forundersøgelsen til den nye kanal. Cubanske publikationer beskriver den nye kanal som et supplement til Panama-kanalen og forestiller sig en betydningsfuld renæssance for det caribiske bækken.

Prometheus-princippet – den magt, som ligger i menneskelig kreativitet og store idéer – udspiller sig i øjeblikket. Lyndon LaRouches oprindelige forslag til den Internationale Udviklingsbank (IDB) fra 1975 er i færd med at realiseres. Det mangeårige mål med at sprede Den amerikanske Revolution og Det amerikanske System over hele verden er ved at ske. Det er vores mission at fjerne Obama, afsætte hans beskytter Boehner og garantere, at USA er en førende kraft i denne proces med global, revolutionær forandring.

Tiden er inde til at sætte en stopper for Det britiske Imperium.

Fra LaRouche-bevægelsen 29. august 2014:

Skub de hysteriske spøgelse til side; BRIKS er i færd med at konsolidere ny økonomisk verdensorden

Hvis man er en tåbe, som simpelt hen bare responderer til sanselige stimuli, kunne man måske tro, at de vigtige begivenheder den 28. august blot er tvivlsom adfærd fra den ukrainske regerings og NATO-regeringers side, som responderede på et nederlag for det ukrainske militær i det sydøstlige Ukraine med et hastemøde i FN's Sikkerhedsråd, og en masse skrigeri fra heksen Samantha Power.

»Disse regeringer er blot spøgelse, uden ressourcer til at oppebære dem«, var Lyndon LaRouches kommentar. »De er hysterikere, der er totalt bankerot, og de kommer ingen vegne. De kan lige så godt sætte sig og spekulere over, om de skal skyde sig.«

De faktiske nyheder den 28. august var at finde i aktiviteter, som repræsenterer BRIKS-nationernes nye fremstød for opbygning af de relationer, som vil skabe en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden.

Russerne var f.eks. vært for BRIKS-leder og sydafrikansk præsident, Zuma, og de havde sendt deres økonomiske udviklingsminister til Myanmar for at forhandle en ny, tættere forbindelse med ASEAN, især omkring fødevarer. I tillæg hertil udlagde det russiske Udenrigsministerium et interview med viceudenrigsminister Ryabkov på sin webside, i hvilket han taler meget positivt om Ruslands støtte til BRIKS som en afgørende institution, inklusive nødvendigheden af, at den

erstatte IMF med »finansiel støtte til lovende projekter.«

Den 29. august vil Rusland være vært for den iranske udenrigsminister Zarif med henblik på drøftelser, som sandsynligvis vil omfatte udvidet handel med fødevarer, så vel som de internationale forhandlinger om atomkraftspørgsmål.

Kineserne på deres side var vært for et møde med stabscheferne for de væbnede styrker i Shanghai Samarbejdsorganisation, inkl. den russiske stabschef Valery Gerasimov.

Den officielle dagsorden omfattede situationerne i dels Afghanistan på tærsklen til USA's tilbagetrækning, og dels i Sydvestasien, om hvilket Gerasimov skarpt bemærkede, at »magtfulde handlinger ikke frembringer positive resultater og fører til dramatiske konsekvenser for lande i området.«

I Mellemtiden tog den kinesiske udenrigsminister sig tid til at ringe til den argentinske udenrigsminister for at drøfte en opfølgning på de aftaler, som blev indgået under præsident Xi Jinpings besøg i juli. Et sådant initiativ betyder, at den brede støtte til Argentinas kamp mod det døende systems gribbe ikke alene er i live og har det godt, men er voksende. Disse hysteriske gribbe forsøgte rent faktisk at få Bank of China til at udlevere information til dem om deres lån til Argentina – for at prøve at indkassere. De vil ikke få noget som helst!

Verden har ændret sig, og en ny proces med udvikling er i færd med at realiseres. I en meget virkelig forstand har Lyndon LaRouche og hans bevægelse fungeret som jordemoder for denne proces – og har forpligtet sig til fortsat at nære den, gennem at tilvejebringe videnskabens Prometheus-gaver. At beherske disse gaver er det, som vil sikre, at sejren, som står så klart foran os, ikke vil glide menneskeheden af hænde.

Lyndon LaRouche: »Kablet er skåret over«

Det britiske Imperies Bail-in driver verden frem mod term nuklear Tredje Verdenskrig

April 2014 – »Præsidenten for De forenede Stater leger nu med en term nuklear krig, som vil involvere USA og andre imod Rusland og Kina«, lød Lyndon LaRouches anklage den 4. april. »Og derfor må præsidenten for De forenede Stater af denne grund stilles for en rigsret.«

Obama er intet andet end en marionet for den britiske Dronning og det finansimperium, hun repræsenterer, og som er fast besluttet på at tvinge de større magter i Eurasien til at underkaste sig – som Europa har gjort – en udplyndring, som fører til udslettelse, eller også stå over for en term nuklear konfrontation af den slags, som de nu forsøger at iscenesætte omkring krisen i Ukraine, som de oprindeligt skabte.

Drivkraften bag dette krigsfremstød er, som LaRouche gentagne gange har forklaret, hele det transatlantiske finanssystems sammenbrud, som er fremskyndet af beslutningen om at skifte over til fremgangsmåden med »bail in« for global bankreorganisering.

LaRouche har sammenlignet denne aktuelle »bail-in«-iscenesættelse med en elevators frie fald fra en skyskrabers 70. etage. »Kablet er allerede skåret over«, erklærede LaRouche.

Under en diskussion den 5. april forklarede LaRouche: »Man kan bruge en meget simpel tommelfingerregel: Tag den inflation, der er fremkommet, dvs. væksten af Wall Streets spekulation, siden Bill Clinton forlod præsidentembedet. Tag samtlige regnskaber i USA, siden Bill Clinton forlod embedet som præsident. Alt det, der er forøget mht. Wall Street, er falsk.

Når bail-in derfor begynder – og husk, der fandtes aldrig nogen virkelig nettovækst i USA's fysiske økonomi, faktisk siden Bill Clinton, men selv tidligere. Den nedadgående kurve i USA, mht. arbejdskraftens produktive evne, begyndte grundlæggende set med indledningen af krigen i Indokina. Det kollapsede på det tidspunkt. Siden da har USA ikke haft nogen faktisk nettovækst i den fysisk-økonomiske produktivitet.

Se nu på tallene dengang, og se på stigningen: Det er stigningen i den opadgående bail-out. Alle bail-outs udgår fra det niveau, faktisk. Når bail-in kommer til, er det, man gør, faktisk, at man kolliderer hele den nominelle værdi, som er involveret i bail-out-systemet. Og det styrtdykker i en hyper-accelereret hastighed. Det er nøglen til at forstå dette spørgsmål. Når det først begynder, med bail-in-processen, som London forstår det, er sammenbruddets accelererende hastighed uundgåelig.

Så hvis briterne ikke kan gennemføre nummeret med en succesfuld krigsoperation, imod planeten, er det ude med dem ('screwed'). *Og det er, hvad spørgsmålet drejer sig om: Det er, hvad krigen drejer sig om.*

Se, hvis briterne kom ud af sammenbruddet – lasede og forslåede osv. – midt under en krig, så skylder de ikke noget! Det, der slår dem ihjel, er den gæld, de skylder! Den eneste måde, hvorpå de kan annullere den gæld, de skylder, nu, under bail-in-betingelserne, er *ved at gå i krig!* Og det er Det britiske Imperium, og ingen andre, som er i færd med at starte denne krig.«

Den pædagogiske, grafiske fremstilling af LaRouches »Typiske Kollapsfunktion« giver os det bedste redskab til at forstå den proces, der nu er i gang. Siden mordet på John F. Kennedy og lanceringen af Vietnamkrigen har vækstraten i USA's fysiske økonomi været negativ. I modsætning hertil er en hyperbolsk stigende vækst af de totale, finansielle aggregater (såsom derivater) blevet støttet af voksende monetære midler. Under

denne fase i væksten af den spekulative finansboble måtte de monetære aggregaters vækstrate på et vist tidspunkt overstige de finansielle værdipapirers vækstrate, for blot at afholde denne værdipapirsboble fra at bryde – en politik, der undertiden kendes som »bail-out« eller »kvantitativ lempelse«.

Med skiftet over til Det britiske Imperiums forsøg på at indføre en »bail-in«-politik er en proces med ukontrollabel implosion af finansielle aggregater blevet udløst – ligesom en elevator i frit fald fra 70. etage i en bygning. Og Wall Street og City of London er så bankerotte og så desperate, at de er begyndt at markedsføre det, de selv kalder »bail-in-obligationer« – obligationer, som vil blive værdiløse, når bail-in indtræder. Det er ligesom at købe og sælge siddepladser til en elevator i frit fald – med en fornemmelse af på en eller anden måde at kunne hoppe af i sikkerhed ved tiende etage.

Hvilken størrelsesorden taler vi om med hensyn til den spekulative boble, der er ved at kollapse? I 1999, på det tidspunkt, hvor Glass-Steagall blev ophævet til fordel for Gramm-Leach-Bliley-Lewinsky-loven, stod de anslåede totale finansielle aggregater i hele verden i *blot* 275 billioner dollars. I dag er denne boble vokset hyperbolsk til henved 1.7 billiarder dollars – en seksdobling på 14 år! Som resultat af Det britiske Imperiums bail-in-politik kan man forvente, at værdiløse finanselle værdipapirer til henved 1,5 billiarder dollars vil gå op i røg.

Det er den drivende kraft bag en termionuklear krig. Og det er derfor, Obama omgående må stilles for en rigsret, og Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-lov genindføres.

Det er Det britiske Imperium, fæhoved!

Flyveblad fra LPAC uddelt over hele USA.

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: Hvor ender det i Ukraine? Kup, borgerkrig – Tredje Verdenskrig?

Hvis søvngængerne og vore ligegyldige medborgere ville vågne op, ville de have en enestående lejlighed til at opleve live, hvordan forhistorien til Tredje Verdenskrig udspilles for øjnene af os. De ville – på en måde, der var mere spændende end i nogen krimi – kunne følge med i, hvordan det godtroende publikum får serveret den officielle version af begivenhederne gennem politik og medierne, og hvordan den betydeligt større del af begivenhederne i virkeligheden befinder sig under toppen af isbjerget, skjult under vandet, og som handler om hemmelige agents, diplomaters og alle former for gangsters aktiviteter.

I løbet af de seneste dage har et lydbånd, der blev udlagt på YouTube på Nettet, og på hvilket man kunne høre et godt fire minutter langt uddrag af en telefonsamtale mellem den amerikanske viceudenrigsminister Victoria Nuland og den amerikanske ambassadør i Kiev, Geoffrey Pyatt, tilladt os at

få et indblik i denne snavsede bagside af politik. Der kan man høre, hvordan fru Nuland giver anvisninger på, hvordan den ukrainske oppositionspolitikker Yatsenyuk hurtigt skal gøres til ny regeringschef og den af EU og Merkel favoriserede Klitschko skal sparkes ud, og hvordan det hele skal »limes sammen« ved hjælp af FN. Med ordene, »Fuck the EU«, understregede fru Nuland sin faste beslutning om at gennemtvinge sin plan hen over hovedet på EU. Nogen, måske den russiske efterretningstjeneste, måske en ny »whistleblower« i NSA, har offentliggjort uddraget af samtalen.

Hvis der var behov for endnu et bevis, så foreligger det nu, nemlig beviset for Obamaregeringens direkte styring af kupforsøget mod Janukovitj's retmæssigt valgte regering, en operation, som diverse amerikanske regeringer i de forgangne ca. 23. år har investeret mellem 20 og 30 mia. dollars i, og som der i øjeblikket, iflg. Sergei Glazyevs skøn, bruges ca. 20 mio. om ugen på – bl.a. til bevæbning af gadekæmperne – og som i øjeblikket kulminerer i et igangværende kup fra et helt spektrum af nazi-organisationer. Understøttelsen af op til 10.000 nazister, hooligans og terroristiske elementer, der er parat til vold, og deres aktiviteter i hele landet ud over Kiev, har ført til splittelse og til begyndelsen af en borgerkrig, hvis forprogrammerede eskalering skal provokere Ruslands snarlige indgriben og dermed selv levere påskuddet til en styrkeprøve med Rusland. Hvis man fortsætter ud ad denne vej til Helvede, kunne vi om nogle uger eller måneder ende i en tredje, nuklear verdenskrig – en krig, som efter al sandsynlighed ingen ville overleve.

Vil Rusland blot se til?

Kan og vil Rusland blot se til, mens denne borgerkrig spredt sig til Ruslands grænser og spilder over i Rusland, en tanke, som Financial Times udbredte den 2. februar? Som det, på det anglo-amerikanske særforhold baserede Britiske Imperiums drejebog om at styrte alle regeringer, der sætter sig til modværge, gennem en politik for regimeskifte, sluttelig også

vil blive brugt på Rusland? Det vil Rusland med en sandsynlighed, der grænser til vished, ikke.

Putins rådgiver Sergei Glazyev, som er ansvarlig for Ruslands relationer til Ukraine, kommenterede kupforsøget, som atter er blevet bevist gennem Nuland-optagelsen, som en eklatant overtrædelse af det såkaldte Budapest-memorandum fra 1994, der blev underskrevet i forbindelse med, at Ukraine opgav det sovjetiske atomvåbenarsenal, og i hvilket USA og Rusland forpligtede sig til i fællesskab at være garant for Ukraines sikkerhed og suverænitet. Ifølge denne aftale er Rusland endda forpligtet til at gribe ind i en situation som denne. USA's indblanding udgør derimod en klar overtrædelse af denne aftale.

Det aserbajdsjanske nyhedsagentur abc rapporterer, at Verkhovna Rada, det øverste råd, i den autonome republik Krim allerede den 19. februar kunne vedtage en lovpakke, som ville sætte republikken i stand til at bryde ud af Ukraine og tilslutte sig Rusland. Vladimir Klitschnykov, et parlamentsmedlem, har allerede forberedt en appel til den russiske præsident og den russiske Duma om at blive garanter for ukrænkelsen af Krims status og borgernes rettighed og frihed. Klitschnykov begrundede dette skridt med den fare, som de ekstreme nationalistes magt i Kiev udgør. En anden af appellens initiatører, Sergei Zekov, betonedes den russiske nationalitet, kultur og det russiske sprog i den autonome republik, hvor repræsentanter fra mange folkeslag ganske vist lever fredeligt sammen, men som kun kan blive beskyttet af den russiske føderation.

Budapest-memorandaets bindende gyldighed og Krim-parlamentets kommende appel understreger, at en russisk intervention i Ukraine absolut har et retsligt grundlag. At den alligevel ville blive benyttet som påskud til en termionuklear styrkeprøve eller noget værre af de samme kræfter, som lancerer kuppet i Ukraine, er en del af scenariet.

Kontinuitet i politikken

Politikken for Ruslands systematiske inddæmning gennem NATO's og EU's udvidelse mod Øst, såvel som gennem regimeskifte, har således udgjort en kontinuitet siden Sovjetunionens opløsning. Margaret Thatcher og George Bush sen. blev dengang enige om den neo-konservative doktrin, som går ud på at regere verden som et imperium på grundlag af det særlige, anglo-amerikanske forhold. Med undtagelse af Clinton-regeringens otte år er USA siden blevet regeret af marionetregeringer under dette Britiske Imperium: først Bush senior, så otte år med George W. Bush junior og sluttelig fem år med Obama.

Victoria Nuland står eksemplarisk for denne politiks kontinuitet, hun er gift med Robert Kagan, en af grundlæggerne af tænketanken »Project for the New American Century« og dermed de neokonservatives imperiale ideologi; han var bl.a. en af propagandisterne for Irakkrigen. Nuland selv var viceudenrigspolitisk rådgiver til Dick Cheney, fra 2005-2008 var hun amerikansk ambassadør til NATO og talsmand for udenrigsministeriet under Obamaregeringen. Hendes rolle i mørklægningen af Benghazi-skandalen, hvor det bl.a. drejede sig om våbenleverancer til al-Qaeda i Syrien, undersøges for tiden.

Det er på allerhøjeste tid, at søvngængerne og de ligegyldige blandt vore medborgere benytter det uventede indblik i denne imperiale politiks virkelighed, som samtalen mellem fru Nuland og ambassadør Pyatt har forskaffet os, til at vågne op og erkende sandheden bag propagandaen. Under et arrangement fra World Affairs Council for nylig i Washington over temaet »Hvor er Ukraine på vej hen?« gav de tidl. amerikanske ambassadører John Herbst og William Courtney, såvel som vicepræsidenten for National Endowment for Democracy (NED), Nadia Diuk, så utrolige løgnehistorier til bedste, at man må formode, at de normalt rejser rundt på Baron von Münchhausens kanonkugle.

NED råder over et budget på 100 mio. dollars årligt og er en

af hovedfinansiererne af de 2200 NGO'er (!), som i de forgangne to årtier har opbygget et russiskfobisk netværk i Ukraine. Fru Diuk priste Maidan som et »fysisk rum«, hvor den autoritære Janukovitj ikke havde nogen indflydelse, og hvor den »civile sektor« dominerede, hvor man kunne indånde »ånden fra Maidan«, og hvor mennesker trods kuldegraderne holder ud. Ikke et eneste ord om Svoboda og de andre neo-nazi-organisationer, om barrikader, formummene stormtropper, besættelser af ministerier og huse og bevæbnede angreb på politiet.

Som svar på en intervention desangående sagde fru Diuk, at hun var helt »uinformeret« med hensyn til muligheden for en inddæmning af Rusland. Rusland var dog så stort et land, som udgjorde en sjettedel af Jordens landmasse, at man da slet ikke kunne inddæmme det. Fra lederen af Svoboda, Tiahnybok, havde hun aldrig hørt et antisemitisk ord, og demonstranterne ville jo bare gerne have et bedre liv for deres børn i Europa. Disse mennesker lyver med en sådan ekspertise og dristighed, at det kun kan forstås som sort førkrigs-propaganda.

Forsøget på at overtage Ukraine må ses i sammenhæng med det amerikanske missilforsvarssystem og doktrinen om »Prompt Global Strike«, som, til trods for alle bedryrelser om det modsatte indeholder den utopi, at modpartens atomkapacitet gennem et atomart førsteangreb ville blive udslettet. Rusland, og ligeledes Kina, har – med hensyn til »Air-Sea-Battle«-doktrinen – gjort det utvetydigt klart, at de om nødvendigt ville anvende deres atomvåbenarsenal. Hvis ikke Tyskland og de andre europæiske nationer inden for en periode af dage eller uger skal blive trukket ind i en termonuklear konflikt, som ingen på denne planet vil overleve, så må den fascistiske karakter af kupforsøget i Ukraine kaldes ved sit rette navn.

Frem for alt må vi ophøre med at opføre os som undersåtter og vasaller af Det britiske Imperium og dets amerikanske marionetregering. Et aktuelt eksempel: Clemens Wergin skriver, vedrørende Nuland-Pyatt-uddraget, for hvilket han naturligvis

gør Rusland ansvarligt, i Die Welt, at man »derfor i Europa og NATO langsomt måtte beskæftige sig med nogle Worst-Case-Scenarios«. Worst Case? Hvad med udslettelsen af den menneskelige art?

Og så kommer han frem til slutningen: »Ligesom Wikileaks-offentliggørelserne gjorde, kaster dette korte samtaleuddrag egentlig et godt lys på det amerikanske diplomati. Det viser, hvordan USA pragmatisk og målrettet fører de tråde sammen, der bringer FN med ind i spillet og bestræber sig på at forene den ukrainske opposition.«

Hvordan var det, Victoria Nuland sagde: »Fuck the EU!« Det passer åbenbart mange mennesker godt.